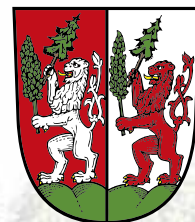

Bělohradské listy

Vydáno 21. 6. 2019 • Ročník XIX • Cena 16 Kč

3 / 2019

Objektivem Bělhradských listů

Foto: Alena Fléglová, Václav Lejdar, Ladislav Stuchlík, Jaroslav Voves a Daniel Jurica

Proč zrovna v neděli?

Napadá mě to vždycky na jaře, když začíná slézat sníh. Pravdou je, že letos nemělo slézat co, sníh zmizel již v lednu. Ale stejně, jen co se oteplí, začnou se dít divy. Divy přírody i divy lidské. Holé stráně plné slehlého listí a suché trávy se s prvním slunkem zalesknou barvami, které příroda nevymyslí. Modré, zářivě zelené, oranžové a červené plasty vystoupí ve své pestré škále na povrch. Mezi tím se v sušíně objeví hnědé hromádky psích výkalů. Je jasné, že si toho člověk nejvíce všimne před svým domem. Tam, jako by jich bylo víc než jinde, ale není to tak, průměr je stejný a mně nezbyvá, než jít a alespoň před svým domem uklidit.

Máme tu výhodu, nebo nevýhodu, že v uličce mezi námi a sousedem jsou kontejnery na separovaný odpad. Je to blízko a tak doma ani nezakládáme přechodnou deponii. Separát tam nosíme průběžně. Nevýhodou je, že po naplnění kontejnerů se odpady kolem nich začnou hromadit. Vítr je roznáší do okolí a barevně dolaďuje krajinu. Po vyvezení se zdá, že to chvíli půjde, ale hned nazítří nějaký šikula narve do plastů šuplíky z mrazáku. Je plno, začínáme nanovo. To, že je téměř za rohem sběrný dvůr, jako by neplatilo. Nebudu hodnotit, co do separovaného odpadu patří a co ne, to přísluší jiným. Pravdou je, že se situace hodně zlepšila. Již delší dobu tam nikdo nevyhodil chcíplého psa, nebo shrabané listí. Ale pro tohle jsem článek psát nezačal, to jenom můj pohled zabrousil z okna na ulici.

Přišlo jaro, je teplo a přeci jen nějaký ten deštiček spadl. Tráva vyrazila skrýt zimní hříchy, ptáci řvou a nové listí zakrývá holé větve. Nastává doba zahrádek, zahrad, pergol a prvního grilování. Krásný čas. Zahradníci si mnou ruce z dobrých kšeftů, výrobci, prodejci a opraváři zahradní techniky zase plesají nad zájmem o své služby při prodeji a údržbě. A je co udržovat. Sekačku má snad každý, k tomu různé kultivátory, rotavátory, motorové kosy a pily. Pomocníky a pracanty.

Kdo viděl film Forrest Gump, ví, že sekání trávníku a jeho údržba může být uklidňující činností, zvláště pokud ji provádí několikanásobný milionář jako svoji doplňkovou činnost mezi hraním stolního tenisu, běháním a lovem krevet. Člověk český to dělá se stejnou láskou a péčí i bez těch milionů. Hned jak vykoukne první travička, děláme si ze zahrad zelený beton, bez lučního kvítí a pestrosti rostlin. Monokultura na poli, monokultura doma.

Dobry, dobry, je to v pohodě, nic proti tomu. Vypadá to i hezky. Nemám výhrady proti posečeným trávníkům a upraveným zahradám.

A teď malou vsuvku, abych se dostal k jádru pudla. Svého času jsem byl ve Švýcarsku. Autobusový poznávací zájezd na pět dní. Alpy, památky a nějaká města. Švýcarsko - kravičky posečou louky, gasterbajtri uklidí ulice a kolem domu se přičiní každý sám. Perfekt. Při stoupaní do hor najednou kiks, z autobusu se hulí a nejede. Neděle a takový malér. Stáli jsme v horské vesnici a řidiči s průvodcem vymýšleli, co dál. První, co nás překvapilo po vystoupení z autobusu, byl klid. Ticho, jen ptáci a zurčící potok.

Po chvíli se z klidu stala denní můra. To ticho bylo až zlověstné. Krámy, hospody a provozovny, všechno zavřené, doprava na minimum. Řidiči volali servis – v neděli NE! Náhradní díly - až v pondělí! Ubytování – zavřeno! Jen krásy na stráni kývaly ocase a čuměly. Tady se v neděli nedělá.

Nakonec se podařilo sehnat nějakého dopravce a ten nás odvezl pár kilometrů na nádraží, odkud jsme pokračovali vlakem do cíle. O švýcarských vlacích nebudu psát, to je kapitola sama pro sebe. Jen podotknu, že na nádraží byl v provozu bufet, a to bylo jediné místo, kde v neděli měli otevřeno. Pardon, a ještě v kostele.

Vraťme se však k nám. U nás by se také našlo ledasco zavřené, a nejen v neděli. Ale některé činnosti se dělají denně. Domácí práce v to patří stoprocentně. Správně, musíme se snažit, abychom ten západ dohnali. Dělejme, ať to vypadá. Jenomže, kde je ten klid, alespoň drobek, třeba ve svátek, jednou týdně. Hned s příchodem teplých dní řvou sekačky a pily stejně v pátek jako ve svátek. Někteří snaživí sousedé si vyhradili čas na řezání a sekání těsně před obědem. V čase, kdy zasedáme ke stolu.

Dobrá, ALE PROČ V NEDELI!!!

Dobrou chuť u nedělního oběda přeje

Ladislav Stuchlík.

BĚLOHRADSKÉ LISTY - Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Iva Plecháčková, Josef Špür, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

Povoleno: MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Adresa: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon, fax: 739 629 482 / 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba, tisk: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

3/2019

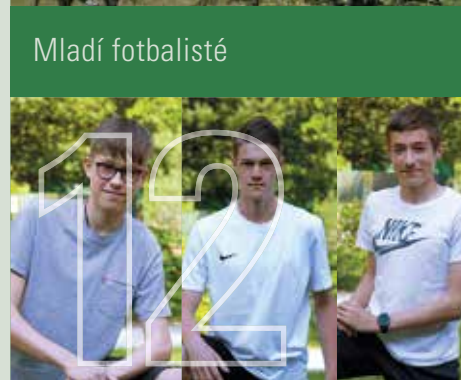
z obsahu čísla

Modeláři

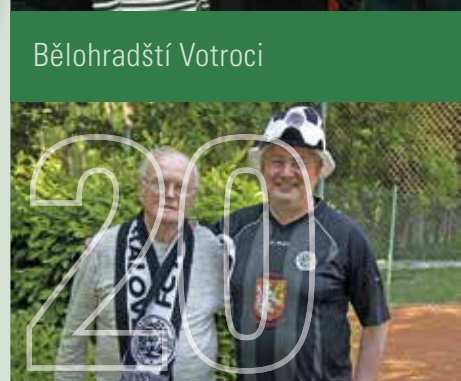
Byšička - historie

9

Mladí fotbalisté

16

50 let skupiny Meteor

Bělohradští Votroci

20

Další číslo vyjde: 26. 7. 2019

Fotografie na obálce:

01 Chaloupka v Horní Nové Vsi
Ladislav Stuchlík
24 Výsadba květin
Petr Laušman

Zeptali jsme se za vás

Několik let ve městě funguje bezpečnostní agentura, která je financována z prostředků města. Jak vlastně taková agentura funguje, jaké má pravomoci a co všechno v našem městě zajišťuje?

Spolupráci s bezpečnostní agenturou začalo naše město v roce 2011, kdy radu města kontaktovala soukromá bezpečnostní agentura pana Libora Kořínka z Jičína s nabídkou služeb na ostrahu města při pořádání různých kulturních a sportovních akcí, ale také z důvodu zajištění veřejného pořádku především v noční době. Tehdy byla na základě vzájemné dohody podepsána první smlouva o spolupráci. Než ale rozepíšu současné fungování bezpečnostní agentury ve městě, se kterou město spolupracuje právě od onoho roku 2011, dovoluji si trochu historie. V našem městě ještě v sedmdesátých letech fungovalo oddělení Veřejné bezpečnosti, které bylo přesunuto posléze do Nové Paky, odkud do našeho města zajiždějí policisté do současnosti. Ještě na sklonku tisíciletí v Bělohradě fungovala služebna Policie ČR, která byla s převodem agend občanských průkazů a cestovních pasů na městské úřady zrušena a objekt ve vlastnictví ministerstva vnitra byl v roce 2005 prodán do soukromých rukou. Od roku 2012 má Policie ČR v našem městě pouze služební místnost v jednom z objektů podniku Deprag CZ, kterou však využívá jen zřídka.

Vzhledem k tomu, že již od konce sedmdesátých let nebyla v Bělohradě nepřetržitá služba, kterou zajišťovala Veřejná bezpečnost a posléze pak po sametové revoluci v roce 1989 Policie ČR, a vzhledem k tomu, že v našem městě bylo zapotřebí řešit veřejný pořádek, bezpečnost a čistotu města, navrhl dne 24. 9. 1991 na jednání rady města tehdejší radní a současný zastupitel pan Ladislav Stuchlík, aby v Lázních Bělohradě byla zřízena funkce obecního hlídače, který by zajišťoval dohled nad dodržováním veřejného pořádku, bezpečnosti a čistoty města. Rada města na svém jednání tehdy tuto žádost postoupila k projednání zastupitelstvu města. Zastupitelstvo města se pak na svém jednání dne 8. 10. 1991 celou věcí zabývalo a dvanácti hlasy z celkových patnácti odsouhlasilo zřízení funkce obecního hlídače, který měl zajišťovat dohled nad dodržováním veřejného pořádku, bezpečnosti a čistoty města. Na dalších jednáních zastupitelstva města, která proběhla ve dnech 28. 1. 1992 a 26. 3. 1992, při provádění kontroly usnesení konstatoval tehdejší místostarosta města pan Ing. Jiří Bareš, že se z řad nezaměstnaných nikdo na nově zřízenou funkci obecního hlídače nepřihlásil a věc již dále nebyla nijak řešena. Funkce obecního hlídače tak nebyla nikdy obsazena a naše město zůstalo bez dozoru. Je otázkou, zda byla volba hledání obecního hlídače z řad nezaměstnaných cesta správným směrem, ale to bych nechal být, v této době je to již vlastně úplně jedno. Chtěl jsem pouze nastínit skutečnost, jakým způsobem se vyvíjela ostraha našeho města, kterou samo zajišťovalo a do současné doby zajišťuje ze svých prostředků město Lázně Bělohrad.

Již z úvodu článku víme, že od roku 2011 v našem městě působí soukromá bezpečnostní agentura, která dle dohody zajišťuje ostrahu nad dodržováním veřejného pořádku a bezpečnosti v našem městě. I spolupráce s touto agenturou si za těch bezmála 9 let prošla svým vývojem. V počátku fungování agentura působila v našem městě převážně při pořádání různých kulturních a sportovních akcí, ale také v noční době, převážně o víkendech, a hlavně v letním období, kdy byl v našich ulicích největší ruch a služeb bezpečnostní agentury bylo nejvíce zapotřebí. Postupem času jsme rozšířili výkon služby bezpečnostní agentury i na ranní a odpolední dobu. Postupně při plánování služeb reagujeme na vývoj situace ve městě tak, aby služby agentury byly zajištěny převážně

v době, kdy je jí v našem městě nejvíce potřeba. Kromě dohledu nad objekty v majetku města, parky, ulicemi, dětskými hřišti, sportovišti a mnoha dalšími domy a prostranstvími, pracovníci agentury dohlížejí také na dodržování čistoty ve městě, dodržování nočního klidu, a v neposlední řadě namátkově také nad správným parkováním vozidel v nevytíženějších oblastech města. Jako poslední z mnoha úkolů fungování agentury jsme její pracovníky zapojili také do ostrahu na přechodech pro chodce u školských zařízení, kterou ve spolupráci s pracovníky technických služeb provádíme vždy v ranní době před začátkem školní výuky u mateřské a základní školy. Bezpečnostní agentura nám ve městě také slouží pro zjišťování různých nedostatků v údržbě města, přičemž nám předává informace o poškozeném majetku, dopravním značení, nepořádku a dalších věcech, které jsou potřeba řešit ze strany města. Přenášejí také na městský úřad různé požadavky občanů, se kterými se v průběhu svých služeb setkají a kteří se jim svěřili s různými problémy, které je v našem městě trápí. V mnoha případech pracovníci bezpečnostní agentury při výkonu své služby odhalili pachatele přestupku nebo trestného činu, kterého následně předali k provedení dalších opatření Policii České republiky. Myslím, že s prací bezpečnostní agentury můžeme být velmi spokojeni, protože její fungování v našem městě přináší bezesporu mnoho pozitiv, když při své práci působí preventivně na různé skupiny vandalů, neukázněných pejskařů, občanů, kteří nerespektují pravidla slušného chování, v neposlední řadě neukázněných řidičů a od dubna tohoto roku i při dohledu nad bezpečností našich dětí, které každé ráno spěchají do našich školských zařízení dozvědět se něco nového při své výuce.

A kdo na dodržování bezpečnosti, veřejného pořádku a čistoty našeho města dohlíží a jaké jsou jeho pravomoci? Majitelem agentury je bývalý příslušník Městské policie Jičín pan Libor Kořínka, který provádí v našem městě převážnou část služeb a který si na pomoc, převážně v noční době, o víkendech a při zajištění kulturních a sportovních akcí, najímá další osoby, které jsou řádně proškoleny a mají oprávnění vykonávat funkci strážného u bezpečnosti agentury. Tak jako u pana Kořínka se jedná o zkušené a vycvičené strážné, kteří přesně vědí, jaké mají pravomoci a co mají dělat. Práce u bezpečnostní agentury je mnohdy velmi náročná. Vzhledem k tomu, že se ale jedná o zkušené lidi, dokáží si zjednat respekt a zajistit tak pořádek a klid v našem městě. Myslím, že je na místě jim za jejich práci poděkovat a konstatovat, že spolupráce s nimi je na vysoké úrovni. Já sám za sebe, a myslím, že tento názor nemám sám, doufám v další takto dobrou spolupráci.

*Jan Pavlásek, místostarosta,
foto: Ladislav Stuchlík*

Neupravíte nějak přístupovou cestu ke kompostárně a skládce větví? Po dešti se tam nedá skoro projet.

Ano, víme, že stav této komunikace je po deštích velice špatný, a s její opravou počítáme. Na její opravu máme připraveny panely, které jsme získali při odbahnění Pardoubku ze dna rybníka. Komunikaci opraví pracovníci Technických služeb města. V současné době zajišťují plno jiných činností, v průběhu letošního roku by ale měli tuto opravu provést.

Kdy se začne stavět nová radnice v čele náměstí?

Architektonická kancelář re:architekti, která pro naše město zpracovává všechny stupně projektové dokumentace a zajišťuje i inženýrskou činnost, dokončila koncem minulého roku projektovou dokumentaci pro územní řízení, ale až do poloviny května čekala na vyjádření některých dotčených orgánů (např. Odboru životního prostředí MěÚ Jičín). O zahájení územního řízení tak mohla požádat až po získání těchto vyjádření. V současné době má architektonická kancelář už také dokončenou projektovou dokumentaci pro stavební řízení a začíná opět zajišťovat vyjádření dotčených orgánů tak, aby co nejdříve po vydání územního rozhodnutí mohla požádat o stavební povolení. Po získání stavebního povolení zpracuje projektovou dokumentaci pro provedení stavby a rozpočet stavby, na jejichž základě budeme moci vypsat výběrové řízení na zhotovitele stavby. Pokud se nikdo neodvolá nebo nenastanou některé jiné těžko předvídatelné okolnosti, mohli bychom zhruba za rok (na jaře 2020) schválit výsledek výběrového řízení na zhotovitele stavby a podepsat s ním smlouvu o dílo. Následně by pak mohla být stavba nové radnice zahájena.

Proč jste zastavili přípravu stavby cyklostezky z Horní Nové Vsi do Dolního Javoří? Silnice II. třídy „Na Koutech“ na Horní Nové Vsi je pro cyklisty velice nebezpečná (hlavně pro děti), směrem na Bělou a do Dolního Javoří (do mlýna) jezdí hodně cyklistů a krásný je i cyklistický okruh z Bělohradu přes Horní Novou Ves, Dolní Javoří a Hůru do Brtve a zpět do Lázně Bělohradu. Je škoda, že cyklotrasa mezi Horní Novou Vsí a Dolním Javořím nevznikne.

Souhlasím s vámi. Stavbu cyklostezky z Horní Nové Vsi do Dolního Javoří jsme začali připravovat již asi před 8 lety, ale s její stavbou nesouhlasilo několik majitelů pozemků, přes které měla vést. Postupně však docházelo ke změnám majitelů pozemků a noví se stavbou cyklostezky souhlasili, takže jsme se před 3 roky do projekční přípravy stavby cyklostezky znovu pustili. Tentokrát nesouhlasil pouze jeden majitel pozemků na klasické trase přes pastvinu z Horní Nové Vsi do Dolního Javoří. Nechali jsme proto zpracovat studii další varianty trasy cyklostezky převážně po pozemcích města (blíže k řece Javorce). Tato trasa vedla ale z velké části přírodní památkou „Údolí Javoroky“ a s tím zase nesouhlasily orgány zabývající se ochranou přírody. Proto jsme znovu oslovili majitele pozemků na „klasické“ trase, ale k dohodě a souhlasnému stanovisku nedošlo. Z Horní Nové Vsi do Dolního Javoří je možné na kolech jezdit, cesta ale bývá po deštích ve špatném stavu. Mrzí mě, že jsme akci museli zastavit, obzvláště proto, že na ni bylo možné získat až 90 % dotaci z fondů Evropské unie. Také architekti, kteří studie cyklostezky připravovali, říkali, že je to typické místo, kde by měla cyklostezka vzniknout, a že naše město má velkou přednost v tom, že po jedné straně řeky Javoroky vede z Dolní Nové Vsi až do Dolního Javoří rušná silnice II. třídy a po druhé příjemná komunikace vhodná pro cyklisty nebo pěší. Na druhou stranu mně ale dost lidí také řeklo, že se stavbou cyklostezky v těchto místech nesouhlasí.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

Další zasedání zastupitelstva města se uskutečnilo **17. dubna 2019** v kulturním sále hotelu Grand. Zastupitelé na úvod jednání vyslechli zprávy kontrolního a finančního výboru a zprávu z jednání rady města. Poté neschválili prodej části pozemku p.p.č. 149/3 v k.ú. Dolní Nová Ves, schválili prodej pozemků p.p.č. 31/11 v k.ú. Horní Nová Ves, st.p. č. 837 a p.p.č. 562/218 v k.ú. Lázně Bělohrad, p.p.č. 255/4 a 255/6 v k.ú. Horní Nová Ves a schválili odkoupení pozemku p.p.č. 1417/9 v k.ú. Horní Nová Ves. Rovněž schválili darování pozemků pod silnicemi č. II/284 a č. II/501 p.p.č. 630/1 a 588/2 v k.ú. Lázně Bělohrad a p.p.č. 7/2 v k.ú. Prostřední Nová Ves Královéhradeckému kraji a bezúplatný převod spolevlastnického podílu na pozemku p.p.č. 562/95 v k.ú. Lázně Bělohrad od státu městu Lázně Bělohrad. Zastupitelé také schválili prodloužení termínu zahájení stavby rodinného domu na pozemku p.p.č. 139/25 v k.ú. Brtev, vzali na vědomí rozpočtové opatření č. 2/2019 schválené radou města a schválili rozpočtové opatření č. 3/2019.

Schválen byl rovněž odpis nákladů zmařených investic „Cyklostezka Horní Nová Ves – Dolní Javoří“ a „Rekonstrukce bytů č. 5 a 6 v č. p. 287“ v celkové výši 71.598 Kč, dotace z rozpočtu města Tělovýchovné jednotě Lázně Bělohrad ve výši 700.000 Kč, Tělocvičné jednotě Sokol Lázně Bělohrad 200.000 Kč, Fotbalovému klubu mládeže Javorka 200.000 Kč, Folklornímu souboru Hořeňák a Hořeňáček na činnost 150.000 Kč a na uspořádání Mezinárodního folklorního festivalu „Pod Zvičinou“ 350.000 Kč a dar Římskokatolické farnosti Lázně Bělohrad na nátěr věže a střechy kostela ve výši 50.000 Kč. Na závěr zasedání zastupitelé schválili Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2019, kterou se stanoví systém komunitního kompostování a způsob využití zeleného kompostu k údržbě a obnově veřejné zeleně na území města Lázně Bělohrad, a vyslechli zprávu o investičních akcích města.

Pavel Šubr

Fotoreportáž Svět fantazie

Slavnostní vernisáží ve Vlastivědném muzeu Železnice dne 26. 4. 2019 byla zahájena prodejní výstava nazvaná Svět fantazie. Různorodé plastiky z pískovce, dřeva a kovu zde představil umělec Jan Volák a výstavu svými obrazy doplnil Ondřej Flégl. Úvodem zaznělo:

Plastiky Jana Voláka jsou inspirativní dadaistické a surrealistické artefakty plné humoru, hravosti, imaginace. Je zřejmá fascinace materiálem a jeho neotřelým spojováním a vytvářením nových struktur a souvislostí. Možná byste hledali určitou spojitost s Duchampem, Dalím, Neprašem a jinými, ale případná podobnost je zde čistě náhodná, neboť autor čerpá čistě ze svých představ a vytvářením těchto objektů rád relaxuje.

Plastiky: použitý materiál dřevo, kov, pískovec
Cyklus obrazů Ondřeje Flégla Elementy je nikdy nekončící proces, je to mikrosvět a makrosvět imaginace, která zahrnuje buněčný život i zrození, základní stavební kameny života na zemi a přesahuje do mimozemské transcendentální roviny. Element - neboli elementární, základní, prvotní, důležitý – to jsou adjektiva pro buňky, vodu, páteř a další fragmenty, jež vytváří podstatu žití...

Malby jsou olej na plátně.

Alena Fléglová, foto: autorka

MODELÁŘI

Kdo o prvním květnovém víkendu míjel chotečské letiště, viděl neobvyklý jev. U lesa parkovaly karavany a obytná auta, na ploše bylo živo, ale hangáry zůstávaly zavřené.

Dostaveníčko si zde totiž dali letečtí modeláři.

„Český seriál závodů termických větroňů s elektrickým motorem v kategorii F5J má sedm zastavení a probíhá od května do října. Soutěž, kterou letos zahajujeme v Chotči, je zároveň zařazena mezi vybrané domácí a zahraniční závody. Na základě jejich výsledků bude sestavena nominace do reprezentace ČR na příští rok,“ letmo představuje dění na letišti ředitel akce Petr Dušek a stručně mě zasněcuje do pravidel závodů: „Letadla v této kategorii mají povolené rozpětí křídel do 4 m a éra nesmí být lehčí než 12 g/1 dm² plochy křídel – z toho vychází minimální hmotnost modelu kolem jednoho kilogramu, ale nejčastěji model váží pod kilo a půl. Nejčastějším materiálem modelů je uhlík, ten ale stíní radiovým vlnám, proto některé díly letadel jsou z kevlaru, případně jsou antény vytažené ven.

Soutěžním úkolem pilota je s modelem odstartovat za podpory elektromotoru, dále létat s využitím termického proudění vzduchu (když je příznivá termika, modely vystoupají až do 500 m) a přistát těsně před koncem časového limitu na cílovou metu. Každý model je vybaven výškoměrem, ze kterého lze po přistání vyčíst, v jaké výšce při stoupaní pilot vypnul motor. Nejvíce bodů získává ten, kdo vypne motor nejnižše a kdo přistane nejbližše cíli. Naopak, kdo přistane po stanoveném časovém limitu, body za přistání nezískává. Každý absolvuje 5 až 7 kvalifikačních letů na deset minut. Předem určený počet nejlepších (obvykle 10 až 15) pak postupuje do finále, kde již finalisté soutěží ve třech patnáctiminutových kolech.“

Závod jsem navštívil v době, kdy probíhala finálová kola. Že ve finále startují jen ti nejlepší, dokazoval um pilotů. Ke konci poslední minuty časového limitu se slétly modely z výšky jen pár metrů nad řepkové pole a přistály na ploše téměř na vteřinu přesně před koncem patnácté minuty.

Z výsledkové listiny čtu, že vítěz celého závodu Radek Malčík z Práslavic u Olomouce vypnul motor v posledním finálovém kole v 19 m a k závodu se sjelo celkem 46 modelářů od Plzně až po Ostravu. Jediným bělohradským modelářem, který se zúčastnil závodu se svým modelem s rozpětím křídel 3,6 m, byl bývalý vojenský pilot Miroslav Číp.

„Většina těchto modelářů objíždí celý seriál českých závodů a dvě třetiny z nich mají za sebou úspěšné starty i na mezinárodních soutěžích Eurotour. Kategorie F5J je poměrně mladá a letos v srpnu se koná ve slovenské Trnavě teprve 1. MS. Věřím, že se naši nominovaní modeláři na tuto vrcholnou soutěž dobře připraví a povede se jim zalétat nějaký pěkný výsledek,“ uzavírá vyprávění Petr Dušek.

Jaroslav Voves, foto: autor

Bělohradčák Miroslav Číp

BĚLOHRADSKÉ

reflexe

Eduarda Čelíše

DOUBLE SLÁVIE

Fotbalisté pražské Slávie po zásluze drží nad hlavou dva poháry a to ještě zářili v Evropské lize. V Bělohradě je hodně silná parta fanoušků sešivaných. Od Bohdana přes Ivana až po Vráťu. Dnes sice nevyrazil z našeho města plný autobus do Edenu, jako v červnu 2008 při zisku mistrovského titulu, ale přesto křičím se slavnou tribunou Sever: ČERVENOBÍLÁ SÍLA!

SOUSEDKA GROHOVÁ MÍSTO TECHNIKY

Když jsem byl malý kluk, tak travnaté břehy naší Javorky podél Třetí strany špičkové srpem pokosila sousedka babka Grohová. Dnes, v době strunových sekaček, křovinořezů, žacíích strojů a strojků desítek firem, jsou břehy Javorky zarostlé metrovou polehlou travou. Ani centrum parku Bažantnice není travnatým rájem. Možná, že by Povodí Labe (Javorka) a Lázně Bělohrad, a. s. (Bažantnice) potřebovaly místo travní techniky babku Grohovou s dobře naklepaným srpem.

KDEPAK PLAVÁNÍ

Léto začíná a já jsem si proto musel zaplavat na skoro tříhektarovém rybníku Pardoubek. Nádhera. Voda kolem dvaceti stupňů, pískový přístup do vody, párek labutí v klidu u rákosí... Přírodní rekreační plochy a biotopy bez chloru zažívají republikový rozmach. My máme v Bělohradě něco podobného „přimo u huby“ a nic. Pardas bude dál sloužit coby velkovýkrmna ryb a plavárna koní a psů s okolní vycházkovou trasou. Plavání opět paběrkuje.

KADAVÝ= SPRÁNÝ ČAS

Meteorologický sloup Kadavý z roku 1907 na náměstí má na hodinách čas o hodinu zpátky. Vlastně ten správný, dle slunce a Pánaboha. Možná se tohoto času za rok dva dočkáme.

MILION CHVILEK PRO DEMOKRACII

Na ulici demonstrují divní lidé, říká prezident. Pro něj divní, pro jiné naděje. Poslední květnové úterý se „divných lidí“ sešla na místním autobusáku dobrá stovka. V celé republice se podobných protestů pod hlavičkou Milion chvilke odehrálo ve 250 městech.

PŘEBOR ASI NEBUDE

Fotbalem jsem začal, fotbalem i končím. Bělohradští fotbalisté po dlouhé řádce let pravděpodobně sestoupí z krajského přeboru. Nehledejme v tom žádnou tragedii, fandové zůstanou týmu věrni i když se bude kopat I.A třída. Hlavně podpořit mladé hráče a vytvořit soudržný mančaft. Návrat do krajského přeboru nemusí být v nedohlednu.

Zahájení lázeňské sezóny

Foto: Petr Laušman, Václav Lejdar, Alena Fléglová

HISTORIE BYŠIC

Vršek Byšička s kostelíkem sv. Petra a Pavla odpradáva nazývaný **Byšička** a nacházející se východně za bělohradskou Bažantnicí je pozůstatkem dnes již dávno zaniklé vsi **Byšice**. Ta zde byla založena již za krále Václava I. a její nemohá a jistě dřevěná stavení s doškovými střechami byla rozeseta kolem tehdy nově postaveného svatostánku s hřbitovem.

Ano, my pravověrní Bělohraďáci říkáme Byšička, protože si vážíme svých předků, kteří takto toto místo pojmenovali, stejně tak jako náš spisovatel a bělohradský rodák K. V. Rais, který tento starobylý název místa zaznamenal ve své knize „Ze vzpomínek“.

VZNIK A VÝVOJ KOSTELA NA BYŠIČKÁCH

Odborníci na sakrální stavby nás seznamují s faktem, že nynější orientovaný kostel sv. Petra a Pavla byl do současné podoby stavěn ve čtyřech etapách a je tak sestaven ze čtyř částí postavených v různých dobách a v různých architektonických slozích. Má **románskou apsidu** na východní straně, která je nejstarší dochovaná v širokém okolí, a na ni navazuje **gotické kněžiště**. K němu byla přistavěna **barokní loď** a jako poslední byla na západní straně přistavěna **věž se zvonici**. Všechny části v jedné podélné ose. Protože vznik apsidy je kladen do 13. stol. a věž byla dostavěna v r. 1850, je zřejmé, že kostelík do této podoby byl stavěn v průběhu pěti set let.

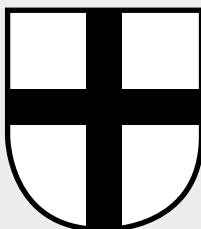

Byšička na jaře

I když k prvním dvěma stavebním etapám neexistují žádné datované listiny, které by vznik kostelíka, či vesničky, alespoň zmínily, můžeme se naštěstí při rekonstrukci dění v příslušných dobách a na tomto místě opírat o několik historických skutečností majících k tomuto místu bezprostřední vztah:

Víme, že již **počátkem 12. století** ve směru od Lužan přes dnešní Svatojanský Újezd, **tudy přes Byšička** a Miletín k Žacléři a na hranice s Polskem již **vedla jakási nevýznamná a tehdy bohužel nestřežená cesta**, kterou z Polska do Čech v **r. 1110 nepřátelsky protáhlo několikatisícové polské vojsko**. Viz „Bělohradsko na přelomu 11. a 12. věku“ – BL č. léto/2003.

Je zadokumentováno i to, že **právě tudy, ale již po střezené cestě v r. 1124** projel se svým doprovodem **bamberský biskup Otto** na cestě do polských Pomořan a že ten **byl v r. 1189 kanonizován**. Viz „Sv. Otto na Bělohradsku“ – BL č. 2/2016.

znak Německých rytířů

A je též zadokumentováno, že **od 19. října 1241 ves Miletín se všim statkem k němu patřícím drželi příslušníci „Německého řádu špitálních bratří jeruzalémských P. Marie“** (zkráceně řád německých rytířů), kteří miletínským statkem byli obdarováni dosavadní majitelkou paní Domoslavou, a to jen půl roku poté, co Moravou protáhly hordy Mongolů hrozící vpádem do Čech. Je zcela evidentní, že Domoslava právě ze strachu z nich obdarovala řád bojovných mnichů, kteří na straně velkopolského vladaře již prokázali odhodlání s Mongoly bojovat a i život položit v krvavé a prohrané bitvě u polské Lehnice. Řádoví bratři si pak v Miletíně zřídili komendu a jako západní okrajovou součást miletínského statku **měli v držení i tehdy neosídlené a neobdělávané území dnešních Byšiček**.

NÁZEV VSI BYŠICE

Byšice se jmenovala tato vesnička a pak ještě jedna vesnice na Mělnicku a obě jsou zaznamenány v historických dokumentech ze 14. stol. Není od věci zmínit, že obec Byšice na Mělnicku asi nějak souvisí s nedalekou, sousedící vsí zvanou Řepín, o níž první písemná zmínka je z r. 1207, kdy ji též získal řád německých rytířů a zřídil v ní řádovou komendu zrovna tak, jak se později stalo v Miletíně.

Název **Byšice** (latinsky Byssicz) sám o sobě v myslí asociuje, že jeho původ nutno hledat v německém pojmenování biskupa, neboť **biskup se německy řekne „bišof“** (psáno Bischof) a zřejmě od něho bylo odvozeno prvotní německé pojmenování této vsi. Protože však první obyvatelé byli evidentně Češi, tak si název počestili na Byšice. **A máme i vhodné biskupa, po němž se naše Byšice mohly jmenovat, a je to právě zmíněný bamberský biskup germánského původu, pozdější svatý Otto z Bamberka.**

ROTUNDA SV. OTTO Z BAMBERKA – PRVNÍ ETAPA VÝSTAVBY

Jak je již uvedeno výše, tak v **první etapě výstavby byla postavena apside** a to samozřejmě **jako součást rotundy**. Pro její výstavbu máme i **vhodného stavebníka** bydlicího tehdy přímo v Miletíně a bylo to asi, **ne více než šest bratří z řádu německých rytířů, tedy osob stejného germánského původu** jako biskup

Svatý Otto

Otto. Ti měli zájem na ekonomickém rozvoji državy, na upevňování křesťanství a na výstavbě kostelů, měli též finanční prostředky a podané použitelné k jejich výstavbě.

A tak **kolem poloviny 13. stol. při cestě od Lužan do Miletína a právě zde** na tomto místě se pro výstavbu kostelíka šťastně protunuly výše popsané historické skutečnosti, které i v jeho realizaci vyústily. Ke stavbě kostelíka a k založení vsi došlo **z iniciativy miletínských řádových bratří**, kteří o výstavbě **kamenné rotundy s apsidou** rozhodli a její výstavbu provedli a založili kolem ní vesnici. Malý kostel – spíše jen kaplička, byla vystavěna z kamene i proto, že ve válečných obdobích mohla sloužit jako další opevněné místo na cestě tudy vedoucí a přispět k ostraze cesty a obraně vesničanů.

Nezbývá, než důvodně prohlásit, že **první kostel byšičký byl zřejmě zasvěcen sv. Ottovi**, který **právě tudy o sto let dříve projel a před šedesáti lety byl kanonizován**. Skutečně nebylo vhodnějšího kandidáta k zasvěcení kostela. Řádoví bratři měli evidentně svatého Otto v oblibě, protože nebude jen pouhou náhodou, že i v Deštné na Jindřichohradecku ve stejné době nechali příslušníci téhož řádu vystavět dodnes zachovaný kostel s. Ottona, tedy polsky řečeného svatého Otto z Bamberka. A vesnice založená kolem kostela byla pak **nazývána Byšice podle nejvyšší dosažené církevní hodnosti kanonizovaného**. Připomíná se dne 30. června.

Vesnice a její filiální kostel byly nejprve pod duchovní správou Miletína, ale **někdy před r. 1370 nebyl již statek byšičký v majetku řádu**, neboť tak jako další řádové statky byly i Byšice prodány a změnily majitele. Kostel přestal být k miletínskému filiálním a od té doby až do začátku 15. stol. byl **kostel byšičký kostelem farním** s vlastním farářem, který sídlil při kostele na faře. **Prvním zaznamenaným farářem byl P. Václav**, který právě toho r. 1370 odešel do Nové Vsi, kde byl za faráře potvrzen. Poté faráři odtud přecházeli do sousedního kostela novoveského, dnes bělohradského, a tak tomu bylo dle záznamů v knihách konfirmačních až do r. 1406. Po tomto roce již žádné zprávy o Byšicích, o kostelíku a jeho farářích nejsou.

Kostel sv. Petra a Pavla na Byšičkách

Kostel sv. Maří Magdaleny ve Stupné

ZÁNİK PRVNÍHO KOSTELA BYŠICKÉHO

Za husitských válek kostel spolu s vesnicí zanikl a zřejmě došlo k jejich vypálení tak jako se i jinde tehdy stávalo. Nejspíše k tomu došlo v r. 1424 při trestném tažení Jany Žižky proti příslušníku Panské jednoty Janu Krušinovi z Lichtenburka sídlícího v Hostinném. Obléhání bylo neúspěšné a Hostinné odolalo. Odtud pak husité táhli na Mlázovice, kde sídlil Žižkou nenáviděný rytíř Černín. Ten byl zabit a jeho tvrz spálena a Žižka táhl na Smidary, které došel a vypálil, neboť patřily dalšímu z Žižkových odpůrců Janu Ohnišťkovi.

O více než sto let později v r. 1532 vesnice Byšice již neexistovala a její území patřilo k panství Pecka. Při prodeji panství Janu Lito-borskému z Chlumu je z kupovaného majetku v Byšicích výslovně připomínán pouze **poplužní Nový dvůr** a o vsi jako takové již není zmínka.

OBNOVENÍ KOSTELA A NOVÉ ZASVĚCENÍ SV. PETRU A PAVLOVI – DRUHÁ ETAPA VÝSTAVBY

Po zaniklém byšickém kostele zbyla ruina, z níž **nejzachovalejší byla apside, též částečně rozbořená**. Tak tomu patrně bylo ještě v r. 1551, kdy peckovské panství po zemřelém otci zdědil syn Jan Škopek (†1583) z Bílých Otradovic. Za něho se stavělo na Pece i v Nové Vsi, kde dřevěná tvrz Koštofrank byla přestavěna na zděnou nazývanou Bělehradem a je tudíž pravděpodobné, že právě za jeho života došlo mezi l. 1551–83 k další, **druhé etapě výstavby kostelíka zdejšího, při níž k apsidě bylo přistavěno kamenné kněžiště v gotickém slohu**. Je to ta část, která má u jižní a zrcadlově i u severní zdi přistavěny z venkovní strany opěráky. Dobu přístavby podporuje i ten fakt, že po Janově smrti a při dělení panství mezi tři pozůstalé syny dostal nejstarší z nich Karel mimo jiné „**Nový dvůr a kostelík Byšický**“, což je takto výslovně zapsáno a tudíž kostelík byl již obnoven.

Po dokončení byl nový kostelík **nově zasvěcen sv. Petru a Pavlovi** připomínaným dne 29. června. A proč? Možná proto, že paměť na původní zasvěcení sv. Ottovi se dávno vytratila, anebo tento svatý stavebníkovi nevyhovoval, či se zachovala jen paměť na poutní den a tak novým zasvěcením byl tento den zachován beze změny. Tedy 29. června anebo následující neděli.

VÝSTAVBA BAROKNÍ KOSTELNÍ LODI – TŘETÍ ETAPA

V r. 1717 odkoupil hrabě Bertold Vilém z Valdštejna (†1724) od peckovského panství kartuziánů **Nový dvůr a Byšička s kaplí sv. Petra a Pavla** a přivtělil je k bělohorskému panství. Hrabě pak kostelík zvětšil, neboť nechal k němu **přistavět loď v barokním slohu** a je velice pravděpodobné, že stavba byla provedena stejným stavitel, a to současně s výstavbou kostela Maří Magdalény ve Stupné, kterou v letech 1717–19 na náklad peckovských mnichů kartuziánů **provedl stavitel Heldt**. To proto, že kostelík byšický se kostelíku ve Stupné nápadně podobá – viz foto, a i proto, že kamenné ostění vstupních dveří v jižní zdi kostela je **datované r. 1718**, což svědčí o roku dostavby této etapy. Hned nato dříve filiální kostelík peckovský byl dnem 2. 5. 1718 připojen k bělohorské farnosti a k ní byly navíc přifařeny vsi Vřesník, Černín a Lukavec.

DŘEVĚNÁ PŘÍZEMNÍ ZVONICE

V jihovýchodním rohu hřbitova stála dřevěná zvonice **se třemi zvony**. Zprávu o zvonici a a jejich zvonech podal farář Hakl a J. G. Sommer¹ s tím, že:

První zvon, nejstarší z nich v r. 1849 odcizili dva „*darebové*“, kteří jej sejmuli ze zvonice a uschování v obilí jej rozbili. Takto získanou zvonovinu prodali židům v Novém Bydžově, kde se ke krádeži doznal jistý Svoboda. Ten za společníka jmenoval známého lukaveckého zloděje Jana Mádle. Případá v úvahu chalupník **Jan Mádle (*1803)**, který bydlel nedaleko od Byšiček v lukavecké chalupě č. p. 55 Na Pasekách. Ten však spoluúčast na krádeži popřel a dokonce před vyšetřujícím soudcem naplil Svobodovi do tváře. Jak causa dopadla, se neví. K tomuto zvonu se nic bližšího nedochovalo.

Druhý zvon z r. 1624 se jako jediný dochoval do současnosti a je zavěšen ve věži kostela. Je vysoký 0,6 m, v průměru má 0,67 m a pod korunou má po obvodu nápis:

„WOLEY NEPRESTAWEY JAKO TRAVBA POWYSS / HLASU SWEHO A ZWESTUJ LYDU MEMU MRZKOSTI / ANNO 1624“

Na plášti je nápis: „JAN FYLLIP AURZEDNIK / MATES RIKER, SSTIEPAN / NOSAL KOSTELNICI“

Nutno zde poznamenat, že jako druhý z kostelníků je uveden Mates Riker. A kdo to byl? Byl to **mlýnář černínského, tzv. Tikov-**

¹ Soupis památek histor. a uměleckých..., pol. okres novopacký, napsal Cechner, z roku 1909

ského mlýna jménem **Matouš Ryker**, který se sem spolu s majitelkou Černína hraběnkou Marií Trčkovou v r. 1622 přestěhoval z chotěšického mlýna a za ves Černín byl kostelníkem. Právě on je **nestorem rodu osobnosti českého pol. života 19. stol. Františka Ladislava Riegra**.

Jak se dopátral pan Josef Klazar z H. N. Vsi, byl zvon za 2. sv. války zrekvírován, ale válku bez úhony přečkal a po válce se vrátil na původní místo.

Třetí zvon se rovněž nedochoval, a jak rovněž zjistil pan Josef Klazar, byl zrekvírován za 1. sv. války k válečným účelům. Byl vysoký 0,5 m v průměru měl 0,6 m. Na plášti bylo zobrazeno poprsí sv. Petra a nápis:

„*Ke cti svat. apošt. Petra pro filiální chrám Páně na Byšičkách / slit od Karla Paula, zvonáře v Královém Hradci 1851*“.

Oba posledně uvedené zvony byly v r. 1853 zavěšeny do zvonice nově postavené věže a stará zvonice dřevěná byla odstraněna.

Zvon z r. 1624

VÝSTAVBA VĚŽE – ČTVRTÁ A POSLEDNÍ ETAPA

Nynější dvoupatrová, hranolová věž kostela se zvonící byla na západní straně a v ose kostela postavena za hraběte Alfonse z Aichelburka a na jeho náklad. Se stavbou bylo započato na jaře r. 1849 a základní kámen věže byl posvěcen. Do něho byla na památku dána plechová skříňka s listinou a některými druhy peněz toho času obíhajícími. Kostelík byl zároveň i opraven a věž byla dokončena 15. 9. 1850. Byl objednan nový zvon, který byl zhotoven v r. 1851 – viz výše a v r. 1857 byly objednány a instalovány, dnes již dávno nefunkční varhany.

Po levé straně před vstupními dveřmi do kostela je v terénu zapuštěn velký balvan, který má svrchu dvě prohlubně připomínající otisk kolen. Neví se, kdy zde byl balvan umístěn, ale váže se k němu pověst o sv. Petru, který na něm klečel a v modlitbách za zachování hříšné vsi Byšic dlouho setrval, a tak dolíky vytlačil.

POUSTEVNÍK NA BYŠIČKÁCH

Od r. 1853 na Byšičkách při kostelíku začal žít poustevník občanským jménem **Augustýn Hoření** (*4. 4. 1801 Železný Brod, †18. 4. 1880 ve věku 79 let na bělohradské faře), bývalý rolník, který po ovdovění a zajištění výměnku se začal zcela věnovat duchovnímu životu. Vstoupil do řehole sv. Františka III. řádu a jako takový se i oblékal. K šedivým, skoro bílým vlasům a vousům se oblékal do černého pláště přepásaného bílým provazem. Žil z almužen a velice skromně. Řádové jméno měl Augustin Petr a lidé mu pro jeho drobnou postavu říkali Augustýnek.

Proti pobytu uvedeného u kostelíka tehdejší bělohradský farář nic neměl, neboť se tak zajistila ostraha toho místa a on si pro své ubytování pak upravil dřevěnou kostnici či márnici na poustevnický baráček. Na svůj náklad pak nechal zřídit kolem byšického vršku křížovou cestu z čtrnácti kamenných sloupů a na prvním sloupu hned pod hřbitovem bylo napsáno: „Augustin Hoření, první poustevník byšický, zakladatel nové této křížové cesty.“

Nyní se jmenuje Petr Regulatus. “ Augustýnek měl i podporu patrona kostela a majitele bělohradského velkostatku hraběte Alfonse Aichelburka. O poustevníkovi napsal spisovatel K. V. Rais a hořický farář B. Hakl².

Augustýnek

Nutno však připomenout, že to nebyl první poustevník v tomto kraji. Před ním, o sto let dříve, v lese „V Pavučinách“ nad potokem Javorkou v prostoru mezi Podjavořským mlýnem a mlýnem v Bělé u Pecky, žil v chatrči jako poustevník **Jan Jiří Kryštof Leder** (*1743) z mlynářské rodiny, který se narodil v Podjavořském mlýně. I ten se svým bratrem mlynářem přispěl na křížovou cestu ke kostelu na Pecece a zatím co po našem byšickém poustevníkovi nic nezbylo, po poustevníku Lederovi zbyl velký kříž s ukřížovaným, který dnes zdobí jeden byt v Hořicích (viz BL č. 5/2011).

Josef J. L. Špür,

foto: autor, Ladislav Stuchlík a Josef Klazar

² K. V. Rais v knize Ze vzpomínek; P. Hakl v měsíčníku Zahrádka, ročník XV, duben 1901, č. 4 a č. 5 z května.

V pátek 24. května proběhla mezinárodní akce *Noc kostelů*, ke které se již tradičně připojila také Římskokatolická farnost Lázně Bělohrad. Letošní ročník, který byl věnován kostelíku sv. Petra a Pavla na Byšičkách, je možno považovat za mimořádný, a to hned z několika důvodů.

Na prvním místě je nutno zdůraznit výjimečnost místa, které je pro své zvláštní kouzlo vyhledávaným cílem. Za připomenutí stojí skutečnost, že byl představen poslední z osmi kostelů spravovaných bělohradskou farností. Poměrně mimořádnou situaci vyvolal i stav kostelíka, který prochází v současnosti náročnou stavební opravou, a proto musela převážná část programu proběhnout v přilehlém pártý-stanu.

V připraveném programu si měli možnost nalézt své oblíbené téma všichni návštěvníci, a to včetně těch nejmenších, kteří mohli pod obětavým dohledem Růžky Bičíšťové projevít své výtvarné schopnosti. Milovníky místní historie potěšil regionální historik Josef Špür. Velké překvapení vyvolala přednáška předního českého geologa a paleontologa pana docenta Martina Košťáka na téma historie vzniku zdejší romantické krajiny. Neméně překvapivé byly výsledky restaurátorského průzkumu kostelíka, které prezentovala jeho autorka, akademická malířka Eva Skarolková. Tvář celému večeru svým skvělým moderátorským výkonem již tradičně vtiskla paní Michaela Jezberová. Kompozici hudebního doprovodu, včetně závěrečného koncertu, připravila Anička Jirásková, která si přizvala sourozence Pekárkovi a jejich přátele.

Za organizátora *Noci kostelů* bych rád poděkoval všem návštěvníkům, kterých bylo více než tři sta. Poděkování patří všem účinkujícím a také těm, kteří nebyli přímo vidět, ale pomáhali s přípravou kostela a zajišťovali pořadatelskou službu. Velké poděkování patří Městu Lázně Bělohrad, Městskému kulturnímu středisku a Technickým službám, bez jejichž podpory a pomoci by se letošní *Noc kostelů* nemohla uskutečnit. Jménem návštěvníků děkuji SDH Dolní Nová Ves za dokonale zajištěné občerstvení.

Josef Klazar, foto: Markus Steiner

Miletín asi z počátku 19. století

Tom, Oliver a Mára kopou v Jablonci

Vyniknout a uspět ve vybraném sportovním odvětví je snem nejednoho mladého sportovce. Dráhu zvolené disciplíny většinou startují v žákovských kategoriích, kde je od základů učí dovednostem obětaví trenéři domovských klubů a oddílů. Jen ti nejšikovnější pak nastupují na sportovní školy nebo do prestižních klubů, kde dále rozvíjí svůj talent a snaží se prosadit mezi konkurencí.

Vynikne-li v tak malém městě, jako je Bělohrad, fotbalista, jedná se samozřejmě o talentovaného pilného sportovce, ale bezesporu jde i o dobrou vizitku pro trenéry mládežnických kategorií zdejšího fotbalového oddílu.

Růžky vystrkují tři bělohradští talentovaní fotbalisté, **Tomáš Ježek**, **Oliver Velich** a **Marek Wagenknecht**. Tito mladí sympatíci odešli studovat do Jablonce nad Nisou, aby mohli „kopat“ za tamní fotbalový klub.

FOTBALOVÉ ZAČÁTKY

- T. S fotbalem jsem začínal asi v 6 letech tady v Bělohradě. Do Jablonce jsem se přestěhoval před dvěma roky.
- O. K fotbalu mě přivedl taťka, který sám hrál fotbal a taky trénoval žáky. Za žáky jsem na střídavý start hrál i v Novém Bydžově.
- M. Asi ve čtyřech letech mě rodiče přivedli na fotbal. Ten mě hned začal hrozně bavit a dodnes mě baví úplně stejně. Teď jsem v Jablonci prvním rokem.

JÁKÉHO ÚSPĚCHU SI NEVÍCE CENÍŠ?

- T. Za Bělohrad účasti na republikovém finále v Bílině. V Jablonci vychytané nuly v Podještědském derby, ve kterém jsme zvítězili nad Libercem.
- O. S Javorkou máme spoustu vyhraných turnajů, ale asi nominace mezi náhradníky reprezentace U18.
- M. Když jsme byli s Jabloncem v Portugalsku a hráli proti Portu.

FOTBALOVÝ CÍL?

- T. No přeče být nejlepší hráč na světě a získat Zlatý míč (smích). Né, když budu hrát za Lázně Bělohrad, taky budu spokojený.
- O. Žít si fotbalem a snem je zahrát si za Bayern Mnichov.
- M. Jednou bych se chtěl žít fotbalem, udělám pro to všechno. Ale nevyjde-li to, budu rád hrát jen za Bělohrad.

JDE STRUČNĚ POROVNAT PŘÍPRAVA V BĚLOHRADĚ A V JABLONCI?

- T. Trenéři se přístupem a způsobem tréninku moc neliší, spíš je rozdíl v podmínkách. V Jablonci je vše na profesionální úrovni. Stará se o nás tým fyzioterapeutů a masérů.
- O. Tady v Bělohradě je to takový rodinný klub, takže super. V Jablonci je už vše na profesionální úrovni, prostě něco jiného.
- M. Rozdíl je hlavně v zázemí a v počtu hráčů na tréninku.

OBLÍBENÝ KLUB, HRÁČ.

- T. Španělský fotbalový brankář Iker Casillas, klub Real Madrid.
- O. Mým vzorem je Robert Lewandowski, oblíbený klub Bayern Mnichov.
- M. Záložník Frank Lampard, klub Chelsea FC. Mám ještě rád Cristiana Ronalda za to, jak si své úspěchy vydřel.

OBLÍBENÁ SITUACE NA HŘIŠTI

- T. Nejraději mám, když se hráčům střela nepovede a jde mi přímo do ruky. Nejhorší pro mě je střela z vápna přes několik hráčů, když mi jakoby pluje, pak je těžké se zorientovat.
- O. Střelba kdekoli ve vápně.
- M. Nejsme zrovna střelec, ale mám rád střely z vápna.

post: bankář
věk: 17 let
klub: FK Jablonec
soutěž:
Čs. dorostenecká
divize – sk. B
kategorie: U19
číslo dresu: 51

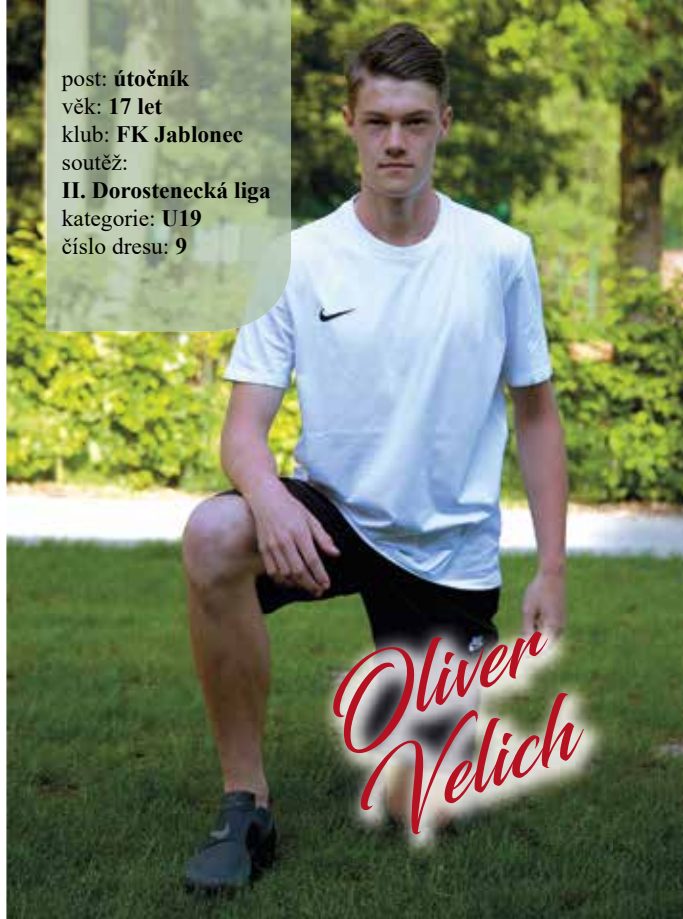
PŘIPRAVUJEŠ SE I MIMO SPOLEČNÉ TRÉNINKY?

- T. V létě nám končí mistráky 2. 6. Do 8. 7. máme volno a trénujeme podle individuálního plánu, pak už nám začíná příprava na novou sezonu. Trénuji cca 4x týdně.
- O. Od kondičního trenéra mám individuální plán.
- M. Chodím běhat a cvičit i v době volna, ale je to hodně na nás. Trenér stejně hned na prvním tréninku po období volna pozná, kdo na tom jak je.

ŠKOLA, INTERNÁT.

- T. Gymnázium Dr. Antona Randy. Je zde i sportovní část, ale já jsem na klasickém. Hodně si tu potrpí na sledování absence, myslím, že ke sportovcům by mohli mít větší toleranci. To na sportovní části jsou sportovci od atletů až po lyžaře a jim sportovní absenci tolerují více. Spolubydlícím na intru je oštěpař a je to dobrý kámoš. Ve třídě jsou se mnou ještě dva fotbalisté, oba jsou spoluhráči.
- O. Končím druhák na gymnáziu Dr. Antona Randy. Jsme s Tomem v jedné třídě. Na intru je celé patro převážně fotbalové.
- M. Obchodní akademie, ve třídě se mnou je ještě jeden fotbalista, končím prvák. Jak už říkal Oliver, fotbalisté na internátě mají samostatné patro.

post: útočník
věk: 17 let
klub: FK Jablonec
soutěž:
II. Dorostenecká liga
kategorie: U19
číslo dresu: 9

*Oliver
Velich*

post: střední záložník
věk: 16 let
klub: FK Jablonec
soutěž:
Čs. divize dorostu
kategorie: U16
číslo dresu: 18

*Marek
Wagenknecht*

FILM, HUDBA, HOBBY

- T. Rád poslouchám starší písničky, ta nová muzika mě moc nebere, je to spíš jenom rachot. Kromě fotbalu mám rád týmové míčové hry. Hrozně rád rybařím na rybníku Hluboký. Největší úlovek? Kapr 79 cm, 9 kg.
- O. Líbí se mi film Poslední Samuraj. Poslouchám všechno, ale nejraději mám osmdesátky, devadesátky. Ségra hraje basket, tak si spolu házíme na koš a hodně sleduji NBA.
- M. Z hudby poslouchám všechno, mám rád film Poslední Samuraj. Baví mě všechny sporty, nejvíc hokej a florbal.

OBLÍBENÝ PŘEDMĚT

- T. Nejraději mám tělocvik, baví mě biologie, protože mám rád přírodu a zeměpis, protože je dobré vědět, kde se co nachází. Nemám rád matematiku a fyziku. Počty mně opravdu moc nejdu, i když si myslím, že mám docela dobré známky, tady se dost vařím.
- O. Oblíbenou mám němčinu, naopak nemám rád matematiku a fyziku.
- M. Mám rád tělocvik a zeměpis, to mě baví. Nemusím matematiku a dějepis.

RITUÁL

- T. Dávám si flašku s pitím k pravé tyči.
- O. Nejdřív si nazuju pravou a pak levou kopačku, pak si zavážu levou, pak pravou a na hřiště vstupuji pravou nohou.
- M. Obouvám si jako první pravou kopačku.

BLÍŽÍ SE PRÁZDNINY, JAK BUDETE ODPOČÍVAT?

- T. Odjždíme s rodinou na dovolenou do Itálie ještě teď před koncem školy, abych stihl v červenci začátek příprav. Jinak se o prázdninách těším, jak budu víkendy trávit s kámoši a chodit na ryby.
- O. Buďe letní příprava, tak volno vyplyne až podle programu přípravy.
- M. S rodiči pojedeme na dovolenou.

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv

ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Faráři

Že rozhodujícím centrem dění byl vždy kostel, vyčteme téměř z každého historického dokumentu o životě v obci nebo městě. První zmínka o kostelíku v osadě Nová Ves je doložena z roku 1354 a v roce 1659 byl na zdejší faru dosazen první řádný duchovní, administrátor Jiří Ignác Neuman. U nás je zvyklostí nazývat každého správce farnosti farářem, ve skutečnosti však většinou farnost spravují kněží, kteří zastávají úřad administrátora. Farář byl vždy společensky vysoce postavenou osobou a mezi lidmi uznáván. Bezspornu historicky nejznámějším duchovním sloužícím v Bělohradě je farář František Petera Rohoznický, kterého ve své literatuře zmiňuje i K. V. Rais.

Ač nevnímáme toto povolání jako řemeslo, rozhodně je zajímavé na faráře nahlédnout z profesní stránky. Asi jsem nemohl oslovit nikoho kompetentnějšího, než současného duchovního správce Římskokatolické farnosti Lázně Bělohrad R.D.P. ThLic. Grzegorz Puszkiewicz, který mně ochotně toto povolání představil.

Pane faráři, jak to tedy je? Jde o povolání, profesi, poslání nebo i řemeslo?

Myslím, že na nás nelze nahlížet pouze z jednoho úhlu. Rozhodně jde o povolání, protože za správu farnosti pobírám plat. Jelikož pro výkon tohoto postu je zapotřebí dosažené teologické vzdělání, jde bezspornu o profesi. No a s řemeslníky máme v podstatě společné zhotovování zakázek od občanů. Vždyť křtiny, svatby, pohřby... to jsou svým způsobem zakázky, jen s tím rozdílem, že to máme posunuté do roviny služby a nevykonáváme daný úkon za úplat, ale jde o naše poslání. Kněz by měl být především pedagogem a psychologem se snahou najít v každém věřícím porozumění. On žádný člověk není nevěřící, každý má svou víru, i když se považuje za ateistu.

Oproti jiným oborům, kde si strukturu řízení utváří každá firma sama, církev má po staletí hierarchii striktně danou. Hlavou církve je papež, pod ním slouží biskupové, pak kněží, jáhnové a nakonec lid boží. Existují ještě jednotlivé stupně nepatřící do základní hierarchie. Například nad biskupem je kardinál, v Čechách je představeným vikář, na Moravě děkan, kaplan je pod dohledem faráře, který má oproti administrátorovi větší zodpovědnost a vyšší vzdělání. O působnosti faráře pak rozhoduje biskup.

Jakými profesemi jste prošel a kdy jste se rozhodl stát se knězem?

Původně jsem se vyučil oboru mechanik-zámečnick a pracoval jako opravář traktorů, aut a motorek. Zaměstnání jsem však střídal. Jezdil jsem na lokomotivě, mám zkušenosti v celní deklaraci a působil jsem i v pojišťovnictví, kde mně vadily praktiky, které se neslučovaly s mým přesvědčením. Nastoupil jsem tedy v domově důchodců jako ošetřovatel a zde jsem se doslova našel. Dodělal jsem si v tomto oboru maturitu a jelikož jsem chtěl pracovat jako katecheta, vstoupil jsem do řádu a začal se připravovat na kněžství. Celkem příprava trvala dvanáct let. Dva roky filozofie, čtyři roky teologie, dva roky psychologie a rok pedagogika. Mezi tím spousta praxí v řeholním semináři. Ve studiu jsou dost náročné zkoušky. Jen zvládnutí jazyků není jednoduché, je povinná italština a řečtina, studuje se i hebrejščina. Protože jsem studoval v Polsku v řeholním řádu, myslím, že oproti klukům studujícím tady v semináři, mám širší obzory. No a rok mně trvala výuka češtiny v Olomouci. Potom jsem se ještě připravoval rok na kněžství v Orlických horách. Papír ale dokazuje jen dosažené vzdělání, nezaručuje však dovednosti jedince, proto nejen kněží, ale i doktoři, právníci a řemeslníci se učí celý život. Naopak znám i několik vystudovaných kněží na území zdejšího vikariátu, kteří třeba po sedmnácti letech od zvolené profese odešli jinam.

Jak tedy vypadá pracovní den faráře?

Každý den začínám modlitbou. Nemám úřední hodiny, jsem tu pro každého stále. Jako třeba doktor, také po pracovní době nepřestane být lékařem. Může se stát, že budu nepřítomen, protože mám jednání někde na úřadech, ale na

každého si vždy čas najdu. Mám vyplněný program od rána do večera. Možná někdo říká, že mě moc není vidět mezi lidmi, ale během dne vykonávám i činnosti, ve kterých využívám všech svých schopností k údržbě farnosti, jako je sečení trávy, ořezávání stromů, natírání střechy... no a pokud to dokážu a není to v rozporu s nařízením památkářů, pustím se i do malých zednických oprav. Tatínek byl zedník, tak mi ani tato dovednost není cizí. Dnes jsme hodně zatíženi byrokracií, proto jsem i manažerem a úředníkem. Jsou ale i kněží, kteří si nedovedou přeprat ani ponožky.

Nejčastěji šířím myšlenky při návštěvě věřících božího stánku – kostela v neděli. Tam jim poděkuji za prožitý týden a popřeji, aby posíleni dnem odpočinku zahájili týden další.

Liší se dnešní služba na farnosti od dřívějších let?

Rozhodně, nemyslím ale změny, které promítl pokrok do všech lidských oborů. S tím se musí sžít a naučit pracovat každý. Spíš bych chtěl zmínit rozdíl v chování lidí. Dříve obci spojovaly tři body: škola, hospoda a kostel. O nedělích a svátcích se nepracovalo, protože tento den sloužil k zastavení v týdnu a načerpaní síly do dalších dnů. Dnes lidé žijí v úspěšné době a nedokáží využít volného dne k zastavení a odpočinku. A to nejen k návštěvě kostela, ale třeba i k výletu s nejbližšími nebo i k obyčejnému odpočinku doma s rodinou. Spousta lidí nedokáže odpočívat, nerozumí druhému a kdyby měl týden 10 dnů, pracovali by všech deset. Dřív byl kněz vnímán s větší vážností, tak jako učitel nebo doktor. Nestydím se ani zde chodit v klerice na veřejnosti, je to taková moje uniforma. Ale tady se teď lidé chovají k duchovním jinak než dřív. To kolemjdoucí v Polsku chovají ke kněžím větší úctu i dnes.

Průvod vedoucí Jindřicha Lacinu z hájenky do kostela na primici 28. 6. 1942

Když zmiňujete kleriku, máte svého krejčího nebo mají duchovní vlastní konfekci?

Je to jako u jakéhokoli oblečení. Šije se i na míru, ale já nakupuji ve speciálním obchodě v Polsku. Tam se obleču od ponožek až po církevní ošacení. Mají tam oblečení i pro biskupa. Ono ale nejde jen o vlastní nákup oblečení. Podobně jako u předmětů používaných na svatě půdě, musí i oblečení být vysvěcené. Při udělování svátosti pomazáním používáme tři druhy olejů. Olej infirmórum posiluje nemocné na duši i na těle, mírní jejich bolest a úzkost. Druhým olejem je katechumenórum, který používáme při posile v boji se zlým duchem a třetí olej chrismórum je používán při svěcení na kněze a při biřmování. Proto pokud dojde ke krádeži, nejde jen o škodu materiální, ale hlavní ztrátou je podstata vysvěceného oblečení.

Postupný vývoj přináší do života plno změn, mají vliv i na duchovní službu?

Třeba někdo řekne, že mše svatá je stále stejná, jenže ta má předepsaný striktní rituál. Ale například kněz obdařený darem umění zpívat, může kázání obohatit zpěvem. I když je v kostelech výborná akustika, velkým přínosem je ozvučení prostor.

Postupně s dobou klesá i zájem o křty a církevní svatby. Za rok mám tak tři křty a za své desetileté působení zde jsem měl jen dvě svatby.

Rád se zúčastňuji různých veřejných místních aktivit, kde mohu naplňovat své poslání snahou porozumět myšlenkám lidí a promlouváním k nim najít společnou cestu. Příkladem takové akce je nedávné Otevírání lázeňské sezóny. Protože bývá přizván starosta i hejtman, využívám konzultace s nimi k udržení dobrých vztahů s městem a krajem.

O svatém přijímání

Do jisté míry se navrací i zájem o vysvěcení budov a nově pořízených věcí, nedávno to byla hasičská zbrojnice a nové auto, ale posvětil jsem už i ultralight na letišti v Chotči. Většinou však jde o vysvěcení veřejných věcí, u osobního majetku, tak jak to bylo dřív zvykem, moc zájem není.

Tak mě napadá, jaký je zájem o tuto službu mezi mladými?

V dnešní době prochází personální krizí i církev. O život kněžích je malý zájem. Ale nejen v Čechách, situace je podobná i v Polsku a jiných evropských zemích. Ve větším počtu mají mladí zájem o řeholnictví především v Indii a afrických státech. Více těchto mladých vstupuje do uzavřených církevních řádů, kde se nejen modlí, ale žijí i život podle stanovených vnitřních pravidel.

Čím je specifická služba na zdejší farnosti?

Protože zdejší farnost má osm kostelů, je těžké být nablízku všem věřícím. Na druhou stranu je výhodou, že při kázáních v jednotlivých kostelech obsáhnu široké spektrum obyvatel. Zajímavé je, že zde jsou rozdíly ve víře i dle území. Na Hořicku věří více v reikarnaci, na Novopacku převažují spiritisté a na Miletínsku se stane, že za mnou přijdou a řeknou: „Pane faráři, doma nám straší.“ A já tomu věřím a jsem rád, že ti lidé nasměrují řešení duchovní cestou.

Sloužíte na bělohradské farnosti deset let, kdo byl zde děle?

Po R.D. Janu Mokřem jsem zde druhým nejdéle sloužícím farářem, z kroniky se můžeme dočíst, že v poválečných letech v Bělohradě sloužili tito administrátoři: P. Čeněk John,

Historicky nejznámější bělohradský duchovní p. František Petera Rohoznický

P. Jiří Schnitter

Farář R.D. Jan Mokřý

Mons. Josef Kajnek, R.D. Václav Groh OM, R.D. ThLic. Pawel Szumilas, R.D. Mgr. PaedDr. Jiří Vojtěch Černý, OMelit. cap. Mag. a R.D. Mgr. Jan Barborka. Nejde zde nejmenovat Bělohradáka P. Jiřího Schnittera, který zde sice nesloužil, ale na farnostech, kde působil, zanechal nesmazatelnou stopu.

Ještě je nutné dodat, že 52 let obětavě sloužil na faře paní Irenka Raisová.

Odjíždíte na dovolenou, mříte do Polska?

Jsem z osmi sourozenců a rád se s nimi setkávám. Jsou rozestři po celém Polsku, od moře až po Krakov. Není tedy v mých silách za dovolenou navštívit všechny. Do Polska se vracím rád, ale už se někdy občas přistihnu, že těžko hledám některé polské výrazy.

Jaroslav Voves, foto: autor a archiv

PADESÁTKA POP GOLDMEN / METEOR

Je začátek roku 1969, zima taková, jaká má být, a v Bělohradě se v hlavách středoškoláků rodí myšlenky založení kapely. Kluci mají za sebou hodiny hry na hudební nástroje u pánů Jenčka, Hlavatého, slečny Ludvíkové. Co takhle dát vale etudám, sonatám a hrát to, co je nadchne? 22. březen, první zkoušky Pop Goldmenů, později skupiny Meteor.

V Bělohradských listech bylo ke 40. výročí této místní populární hudební party napsáno mnohé. Dnes přinášíme několik rozhovorů těmi, „kteří byli u toho“.

Přemysl Vajdl

**FRONTMEN SKUPINY,
ZAKLÁDAJÍCÍ ČLEN**

Uteklo to šíleně. Najednou slavíme padesátku. U našeho zrodu byli Karel Beneš, Jarda Kojar Čerovský, Milan Beránek, Josef Novotný a já. Za rok přišel i kytarista a zpěvák Vlád'a Vik, který v naší partě hraje nejdéle.

Muziky našeho charakteru ubývá, a tak chceme Bělohradákům a i sobě připomenout, jak jsme před půl stoletím začínali. Dost lidí nám tehdá fandilo, pomáhalo, sympatizovalo s námi. V kapele se vystříдалo 54 hudebníků, celkový počet produkcí je bezmála 1300.

Jedna perlička: Madmazel Ninet, to byla nejžadanější písnička.

Josef Řezáč

UČITEL ČEŠTINY A ZPĚVÁK

Na Pop Goldmen a Meteor vzpomínám rád a se slzou v oku. Bylo to bezvadně prožitě mládí, našel jsem vřelý vztah ke zpívání a především celoživotní partnerku, manželku Jitku, naši fanyнку.

Které naše produkce byly ty fajnové? No, určitě zájezd do NDR s Hořeňákem a s tím spojená spontánní zábava v kempu na Rujáně, vystoupení na pražském Žofíně, ani nevím, jak jsme se tam vlastně dostali, samozřejmě zábavy v Bažárně.

Nějaký trapas s naší kapelou? Láďa Gaudi, co zastupoval Přemka Vajdla (vojna) po produkci v Dolní Kalné nastříkal omylem místo rozmrazovače tekuté řetězy. Domů jsme jeli krokem a cestu sledovali z otevřených bočních okének. Příště jsme nehráli, posádku auta skolila angína...

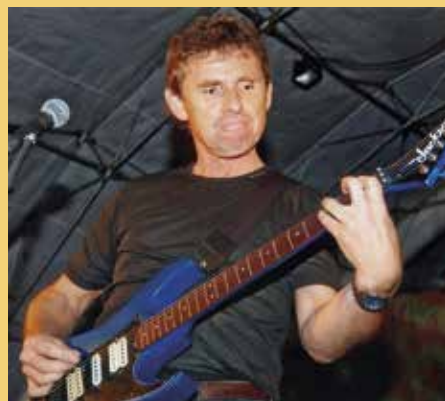
Sice stále tápu v hudební nauce včetně not, ale jsem zato vítaným obveselovačem všech možných mejdanů, oslav a zájezdů.

Jiří Plecháč

*Lenka Nosková
Stybliková*

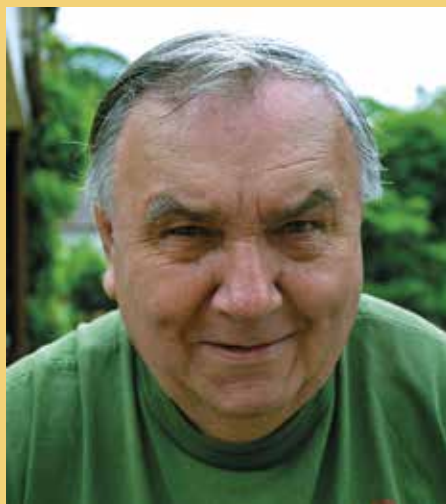
Vladimír Vik

Milan Berta Beránek

**TRUBKA A ZPĚV,
ZAKLÁDAJÍCÍ ČLEN**

Táta, krejčí, nám ušil zlatá brokátová saka a vše bylo jasné – POP GOLDMEN. Byly to nádherné časy, vzorem nám byla dvorská kapela Rudy Messe a novopacký Synchron. Vydržel jsem u Goldmenů pár let, potom mě zlákal Hořeňák a později i dechovka z Paky, kam mě dotáhl Pepík Hušek.

Josef Sam Novotný

BICÍ, ZAKLÁDAJÍCÍ ČLEN

Základní kámen nám položila orchestrálka „Jak se tak dívám“ a první vystoupení se odehrálo v hospodě U Ježků na Horní Vsi. Naše nejoblíbenější štace? Slavhostice, čaje v Suché, Milovice, Vítíněves, Kopidlno a jasně i Bazárna. Na bicí jsem hrál i v destičlenné vojenské muzice v Praze – Ruzyni.

Jitka Nováková Knorová

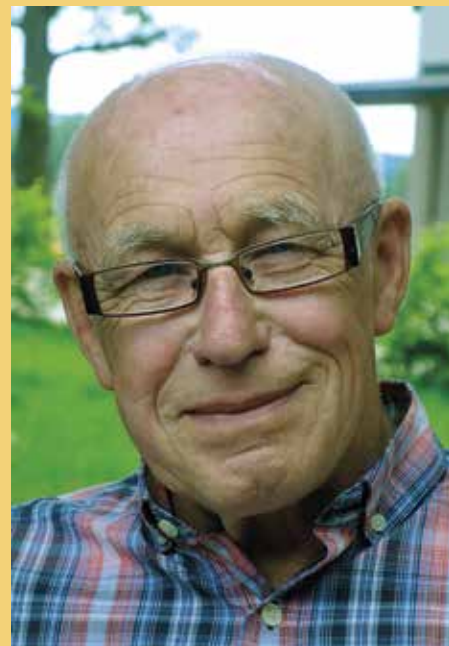
ZPĚVAČKA

Od patnácti jsem občas vystupovala s orchestrem Alcor Jarý Stuchlíka z Pecky, na podzim 69 mě oslovili spolužáci ze základky, jestli bych nechtěla zpívat v Pop Goldmen. Hodně nám zpočátku pomáhal můj táta, nastavil určitý řád, vedl zkoušky, sjednával vystoupení, zajišťoval rozpis not.

Začali jsme hrát po celém okrese. Cestovali i na valníku s plachtou, nebo vymrzlém skříňovém nákladáku. Později nás vozil autobus „rypáček“ z Tiby i vytápěný z Narexu.

Moje nejoblíbenější písničkou byla asi „Svíta nad velkou louží“ z repertoáru Nadi Urbánkové. Právě písničky Urbánkové a Valérie Čizmarové mi vyhovovaly rozsahem a hlasovým zabarvením. Moc ráda jsem měla a mám Marii Rottrovou a rozsahem nedostižnou Věru Špinarovou.

Hráli jsme v nejrůznějším prostředí – od vesnických hospod, přes různé zasedačky až po kulturní domy. Pro mě byl asi největší zážitek ples v Praze na Žofině, kam nás pozval Ukrajinský spolek. Krásné prostředí, plesové róby, velké množství lidí a srdečné přijetí i ocenění – ráda vzpomínám.

Bohouš Šrám

**ALIAS D.J. BOBO,
VELKÝ FANDA SKUPINY**

Goldmeni začali u nás na Hořeňáku 3. května 69 na Májích. Kluci se stali dost známí, jezdili jsme s nimi, dvacet, třicet fandů, tahali jsme jim bedny, a tak často i neplatili vstupný. Jinak toho o muzice na mně moc nechtěj. Na hornoveské základce ukazoval učitel Švitorka smyčcem na toho, kdo nemá zpívat a na mě vždycky ukázal jako na prvního...

Těším se na koncert k 50. výročí založení kapely. Příprava koncertu zabere hodně času a sil. Největší dík patří Přemkovi Vajdlvi za dramaturgii a organizaci celé akce.

Eduard Čeliš,

foto: archiv kapely a autor

Výroční koncert

k 50. výročí skupiny Meteor
proběhne 6. 7. 2019 od 20 hodin v zámeckém parku

MÍRA

Seděl na lavičce před školou, v modrákách, z každé kapsy mu koukaly šroubováky, nožičky a další „co se hodí“. Hleděl kamsi směrem ke Svatojanskému Újezdu a po chvíli mně řekl: „Víš, přemýšlím o tom, že je škoda, že nejsem v létě učitelem a v zimě zedníkem.“ „Proč?“ povídám. „No že bych celý rok nic nedělal,“ řekl s naprostou vážnou tváří, zvedl se a nastartoval sekačku, od které chvíle se odpočíval.

S jeho vtípky, shovívavým úsměvem, s jeho výrobky, opravenými věcmi, uklizenými třídami i s mimořádným důvtipem (například s ručním otvíráním nejvýše položeného okna v protipožárním únikovém schodišti, které úplně sám vymyslel, vyrobil a předvedl hasičům, čímž mohla být škola zkolaudována, a které do dnešního dne funguje) jsem se ve škole setkával 13 let, až do roku 2013, kdy odešel do důchodu. Bylo moc fajn hned za dveřmi potkávat stále veselého chlapíka

s dobrým srdcem, ochotného vždy pomoci, a který byl zároveň kamarádem a skvělým společníkem.

Ve škole Mírek pracoval 23 let, za tu dobu absolvovalo školu přibližně 900 žáků, většinu z nich znal jménem. Jedna celá generace těch, kteří chodili na základku v Bělohradě, „Pana Školníka“ znala, respektovala ho, často se s ním i spřátelila. Je jen málo Bělohradáků, se kterými by si Míra netykal. Naše občanské cesty na pivo byly ve znamení „nazdar“, „ahoj“ a „Ty ještě žiješ?“

Naposledy jsem se s Mirkem viděl v únoru. Byl už dlouho nemocný, což jsem nevěděl a nepoznal. Seděl před orosenou plzníčkou, s nadhledem se usmíval a líčil mi, jak se má dobře. Že se dobře nemá, věděl jen on a jeho nejbližší. Že jeho srdíčko dotluče tak brzy, pak nečekal nikdo.

Ta lavička před školou už nestojí. Míru v Bělohradě už potkávat nebudeme. To, že něco nebo někoho nevidíme, ale neznamená, že už nikde není...

Jaroslav Jirásko,
foto: Alena Fléglová

Pan Miroslav Špicar se stal členem zastupitelstva města v roce 1990 a působil v něm nepřetržitě 28 let až do roku 2018. V letech 1990 až 2010 pracoval jako člen rady města. Město Lázně Bělohrad miloval a zajímal se o veškeré dění. Při jednáních rady a zastupitelstva města vystupoval vždy s rozvahou, uvážlivě a jeho

názory na řešení problémů brali ostatní zastupitelé s velkou vážností.

Pan Miroslav Špicar zemřel 13. května 2019 ve věku 69 let.

Čest jeho památce!

Zastupitelstvo města Lázně Bělohrad

KAMENICTVÍ Veverka

Miletín 250

telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

STŘECHY

Z&L Kundrát
Lázně Bělohrad

739 013 876, 731 554 243, www.strechykundrat.net

RESTAURACE BOHUMILKA
LÁZNĚ BĚLOHRAD

VENKOVNÍ ZAHRÁDKA OTEVŘENA

KLIDNÉ POSEZENÍ V CENTRU MĚSTA
VHODNÉ PRO RODINY S DĚTMI
CYKLISTÉ VÍTÁNÍ

Sledujte nás na facebooku: Restaurace Bohumilka

POLICIE ČR

KRAJSKÉ ŘEDITELSTVÍ POLICIE
KRÁLOVÉHRADECKÉHO KRAJE

Nabízíme:

- ▶ po zaškolení plat přes 29000 Kč
- ▶ šest týdnů dovolené
- ▶ příspěvek na rekreaci / dovolenou
- ▶ náborový příspěvek 75000 Kč
- ▶ výsluhový příspěvek
- ▶ nárok na odchodné
- ▶ příspěvky na sportovní činnosti

Mgr. Renata Erlebachová / 974 533 400 / renata.erlebachova@pcr.cz

VÝMĚNA OBRUB V ULICI NA ZÁTIŠÍ

V rámci rekonstrukce středotlakého plynovodu v ulici Na Zátíší a plánované obnovy asfaltového povrchu celé komunikace v této ulici, jsme se rozhodli i pro obnovu silničních obrub v celé délce této ulice. Po obou stranách tedy budou instalovány nové obruby, obnoveny vjezdy k jednotlivým nemovitostem a následně upraveny i zatravněné plochy mezi ploty u nemovitostí a komunikací. Obruby budou dokončeny do poloviny června letošního roku a nová komunikace pak dle informací zhotovitelé firmy přibližně do poloviny července. (pav, las)

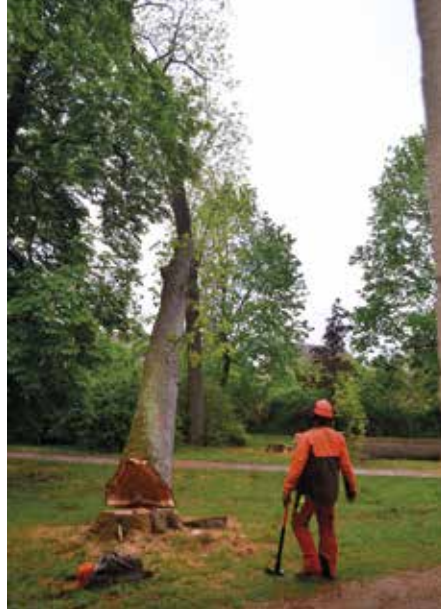
REKONSTRUKCE AUTOBUSOVÝCH ZASTÁVEK VE HŘÍDELCI A V LÁNECH

Jelikož v Lánech a ve Hřídělcích jsou poslední dvě autobusové zastávky, které si zaslouží svoji rekonstrukci, rozhodli jsme se, že v letošním roce v průběhu letních měsíců provedeme rekonstrukci obou těchto zastávek včetně úpravy okolních ploch. Zastávky budou téměř celé zbourány a vystavěny nové. Bude zachován ráz, kde hlavním motivem budou pískovcové pilíře, doplněné o dřevěné stěny a plechovou střechu. Okolí bude upraveno položením nebo přeložením zámkové dlažby. Obě zastávky bychom chtěli mít zrekonstruované do konce letošního léta. (pav, las)

VEŘEJNÉ OSVĚTLENÍ VE HŘÍDELCI

Ve spolupráci s firmou ČEZ Distribuce, a. s., která ve Hřídělcích prováděla přeložení kabelu elektrického vedení z betonových sloupů do země, jsme nově nainstalovali vedení veřejného osvětlení a nové sloupky lamp veřejného osvětlení a to v uličce od hlavní silnice směrem k místnímu hřbitovu. Do této lokality jsme zároveň oproti stávajícímu stavu přidali jednu lampu veřejného osvětlení do lokality, kde bude prováděna nová výstavba rodinných domů. (pav, las)

POKÁCENÉ STROMY V ZÁMECKÉM PARKU

Jak jsme již avizovali v minulém čísle Bělohradských listů, v průběhu měsíce května jsme pokáceli celkem 33 vzrostlých a škůdlem napadených stromů v prostoru Zámeckého parku. Jednalo se především o jasan, smrky, jeden javor a dub. Z celkového počtu napadených stromů jsme z důvodu hnízdění ptáků a veveřek zanechali 3 stromy stát a počítáme s jejich skácením až v průběhu měsíce října letošního roku. Doufáme, že ostatní stromy v parku přežijí a nebudeme muset provést další nechtěné kácení z důvodu kůrovcové kalamity, která nám již tak nadělala velké škody. Z důvodu tohoto neplánovaného kácení jsme zároveň museli upravit projekt na revitalizaci zámeckého parku, do kterého je zahrnuta větší výsadba nových stromů, než bylo původně plánováno, abychom do parku navrátili minimálně stejné množství dřevin, jaké zde bylo doposud. (pav, las)

REKONSTRUKCE STL PLYNOVODŮ V ULICÍCH MĚSTA

Jako v předešlých letech, tak i v tom letošním, v našem městě poměrně výrazně investuje společnost Innogy do rekonstrukcí středotlakých plynovodů převážně pro domácnosti. V jarních měsících začaly práce v ulici Na Zátíší a Rašínova. V průběhu měsíce května se k těmto ulicím připojily také ulice Máchova, Žižkova a část ulice Štefánikovy. Práce spojené s těmito rekonstrukcemi budou probíhat přibližně do konce června tohoto roku. Jsme rádi, že firma Innogy v našem městě investuje a provádí veškeré rekonstrukce své infrastruktury, které pomohou k lepší dostupnosti a stabilitě plynovodní soustavy v našem městě. V následujících obdobích budou práce pokračovat i v dalších ulicích města, jako je zbylá část ulice Štefánikova, Zahradní, Karla Moora a další, o čemž vás budeme opětovně průběžně informovat. (pav, las)

DEMOLICE SOCIÁLNÍHO ZAŘÍZENÍ V AREÁLU TÁBORA U LVA

V průběhu měsíců dubna a května pracovníci technických služeb města provedli demolicí kompletního sociálního zařízení v areálu bývalého tábora U Lva z důvodu jeho nevyhovujícího technického stavu. Bude vybudována nová betonová deska, kanalizační, vodovodní a elektro přípojka a upraveny plochy. Na základovou desku přijde umístit mobilní sociální zařízení, které bude sloužit návštěvníkům objektu v letních měsících. (pav, paj)

VÝSADBA KVĚTIN VE MĚSTĚ

Tak jako každý rok touto dobou, tak i v tom letošním, jsme ve spolupráci a hlavně za přispění učňů ze Střední zahradnické školy v Kopidlně, provedli výsadbu květin v centru města. Letničkové záhony byly vysazeny na nám. K. V. Raise, u Fričova muzea, na Malém náměstí a v několika dalších lokalitách města. Před nástupem letního období tak centrum našeho města vykvete rozmanitými barvami květů rostlin. (pav, las)

OPRAVA SILNICE DO DOLNÍHO JAVOŘÍ

Po vzájemné dohodě s Královéhradeckým krajem jsme stejně jako u silnice vedoucí do Brtve přistoupili k převodu komunikace od hlavní silnice do Dolního Javoří na město. Před samotným převodem pozemků pod silnici do vlastnictví města, se kraj zavázal, že tuto komunikaci kompletně opraví položením nového asfaltu a výpravou krajnic. V současné době je již hotový celý úsek od hlavní silnice přes most, křižovatku k Javorskému mlýnu až po hranici Dolního Javoří. Ve druhé etapě pak na podzim letošního roku bude provedena oprava zbylé části komunikace, které bude předcházet úprava povrchu a odvodnění tak, aby mezi domy ve vsi nedocházelo k zatopení pozemků u jednotlivých nemovitostí. Další informace o průběhu opravy přineseme v podzimním čísle Bělohradských listů. (pav, las)

HRADEČÁCI MAJÍ ZVLÁŠTNÍ PRIVILEJ NA SLOVO VOTROK, KTERÉ NĚKDY VYCHRLÍ PLNI OPOVRŽENÍ, ALE NĚKDY S NESKONALOU NĚHOU. OSLOVENÍ VOTROKU BYLO DŘÍVE V HRADCI BĚŽNÉ, ALE POSTUPEM ČASU USTOUPILO A DNES JE PLURÁL VOTROCI UŽÍVÁN VE SPOJITOSTI S TÝMEM FC HRADEC KRÁLOVÉ A JEHO FANOUŠKY. PŘÁVĚ O DVOU MÍSTNÍCH VOTROCÍCH JE TATO DVOUSTRÁNKA.

ZAČALO TO BĚRUNICEMI

Nikdy jsem fotbal nehrál, ale od osmi let fandím bělohradskému fotbalu. Tenkrát mě kamarádi vzali na moje první utkání do Bažantnice. I teď, po 72 letech vím, že se hrálo s Běrunicemi a Bělohrad vyhrál 2:0. V brance Eman Stejný, dále tři Formani, Jarda Jakoubek. Staré dřevěné kabiny, hráči se myli v kbelíku kustoda Lánského... A já propadl fotbalu. Od této doby jsem viděl stovky bělohradských utkání.

HATRIK MACKA

O deset roků později, v šestapadesátem, jsem byl poprvé v Hradci. Slovan Bratislava tady chytnul tři góly od kanonýra Macka.

MOJI HRÁČI

Oba moji bělohradští fotbalisté pocházejí z Miletína. Pepa Kraus, bombér, pan fotbalista, dodnes se přátelíme. Druhý – Olda Velich, o pár generací mladší, inteligentní hráč, kapitán i trenér. Nejde ani zapomenout na rychlíka Radka Břízka, Mirka Vaňuru, co ke konci kariéry přešel ze zálohy do útoku a dařilo se mu, pracanta Standu Hartla a hlavně na výborného golmana Jardu Weinhouera.

STATISTIKA, KRONIKY

Účastnil jsem se několika soutěží v časopisu Gól. Slušně se mi dařilo, vyhrával jsem trička, knížky, míče. Začal jsem se věnovat statistice, pořizoval výstřižky, mám podrobně zmapovaný bělohradský fotbal od roku 2003.

ZÁPADNÍ TRIBUNA

Na naší tribuně hřiště u Bažantnice skalních fanoušků ubývá. Olda Vinčálek, Mirek Fól, Míla Knap, Josef Dytrych, hornoveský Josef Kraus, Tonda Hrnčíř, se kterým jsem vždycky rozprávěl o dávných místních fotbalistech... Potěšila mě gratulace představitelů místního fotbalu k mé loňské osmdesátce.

ZDENĚK KULHÁNEK

ZDENĚK

HRADECKÝ VOTROK A BĚLOHRADSKÝ SKALNÍ STRÝC MIROSLAVA KULHÁNKA
4. SRPNA 1938 V HORNÍ NOVÉ VSI

Od roku 1962 občan Nové Paky. I když Zdeněk chodil na novopacký fotbal, jeho srdce patřilo našemu hřišti u Bažantnice. „Už Karel Čapek říkal, že když někdo fandí jinému týmu, tak je stejně v duchu spartána či slávista. To je i můj případ, ve mně je drobek spartána,“ tvrdí Zdeněk Kulhánek a dodává: „Kdybychom s Mirkem byli spartáni nebo slávisti, určitě bychom měli víc radosti z toho fotbalového života, ale my jsme VOTROCI a jsme na to hrdí.“

MIROSLAV HRADECKÝ VOTROK SYNOVEC ZDENKA KULHÁNKA 2. ČERVNA 1958 V HOŘICÍCH

Mezi přáteli mu patří přezdívka Kuli. Dlouhá léta výborný bělohradský tenista a slušný šachista. Dnes se převážně věnuje pěší turistice. Už v mládí byl zasažen nevyčísitelnou infekcí fotbalu. Jeden den své barvy zatracuje, druhý den hrdě hlásí: „My jsme nejlepší, my jsme jim to natřeli.“ Mirkovi k padesátinám přišli Na Schody gratulovat velikáni hradeckého fotbalu – Pavel Černý, Miloš Mejstský a Jan Rolko...

MIROSLAV KULHÁNEK

VOTROKA ZE MĚ UDĚLALI STREJCI

Jako malý kluk jsem chodil s našimi na návštěvu k babičce do Prostřední Vsi. Moji dva strejdivé Zdeněk a Václav tam vedli vášnivé debaty o šancích hradeckých fotbalistů. Létala jména: Jindra, Hledík, Pičman, Tauchen, Zikán. Na poliče klubový emblém a zarámovaná fotka tehdejšího Spartaku Hradec Králové v krásných černobílých dresech.

HRADECKÉ ZAČÁTKY

V roce 72 se Hradec probojoval opět do první ligy. V památném zápase porazil Spartu 3:2. Poté jsem jezdil na většinu ligových utkání a po sestupu i na druhou ligu. V osmdesátém moji votroci byli opět prvoligoví. Do Teplic, kde nám stačila plichta 1:1, vyrazilo pět tisíc hradeckých fanoušků.

SPARTA PROTI REALU MADRID

Přišel ale sestup, dokonce až do třetí ligy. Jezdili jsme na lepší fotbal na Spartu, Bohemku, Duklu. Naše parta. Pan prezident Zdeněk Žampa, turista Lád'a Sluka a Jirkové Řehák s Jílkiem. Absolutním vrcholem byl pro mě zápas Sparty s Realem Madrid, který na Letné sledovalo skoro čtyřicet tisíc řvoucích diváků. Jarda Motor Šubr nám sehnal lupeny do čtvrté řady od lajny, kam se dnes dostanou jenom sponzoři a panáci nezajímající se o fotbal... Ač mám ke Spartě daleko, musím uznat, že atmosféra byla skvělá. Sparta vyhrála 3:2 a postoupila dál.

DROZD Z MALÉHO VÁPNA NEDAL

Psal se rok 1995 a Hradec vyhrál Český pohár. S přítelem a velkým „votrokem“ Karlem Tomáškem a jeho paní jsme vyrazili autobusem novinářů a manželek hráčů do Lichtenštejnska na FC Vaduz. Vaduz jsme hladce vyřadili, poté i FC Kodaň. Narazili jsme na Dynamo Moskva. Dvacet minut před koncem překopl Petr Drozd z malého vápna prázdnou branku soupeře. Pořád to mám před sebou, ten pohled mě bude strašit do nejdelší smrti... Na penalty potom Hradec vypadl.

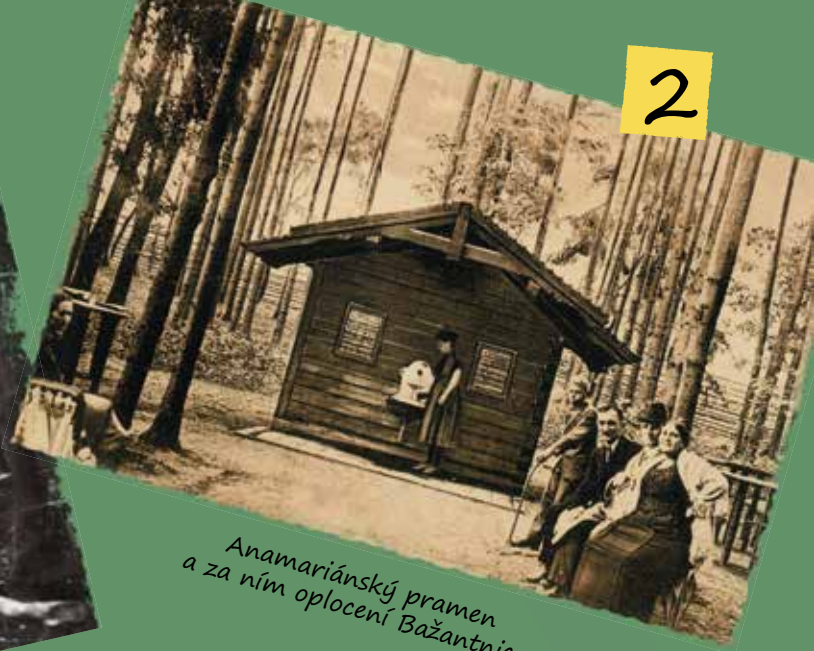
POD LÍZÁTKA JEN NĚKDY

Dnes už jezdím do Hradce na fotbal pod Lízátka málo, hlavně kvůli nevhovujícímu fotbalovému prostředí. Už jsem přestal doufat, že se dožiju nového stadionu...

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

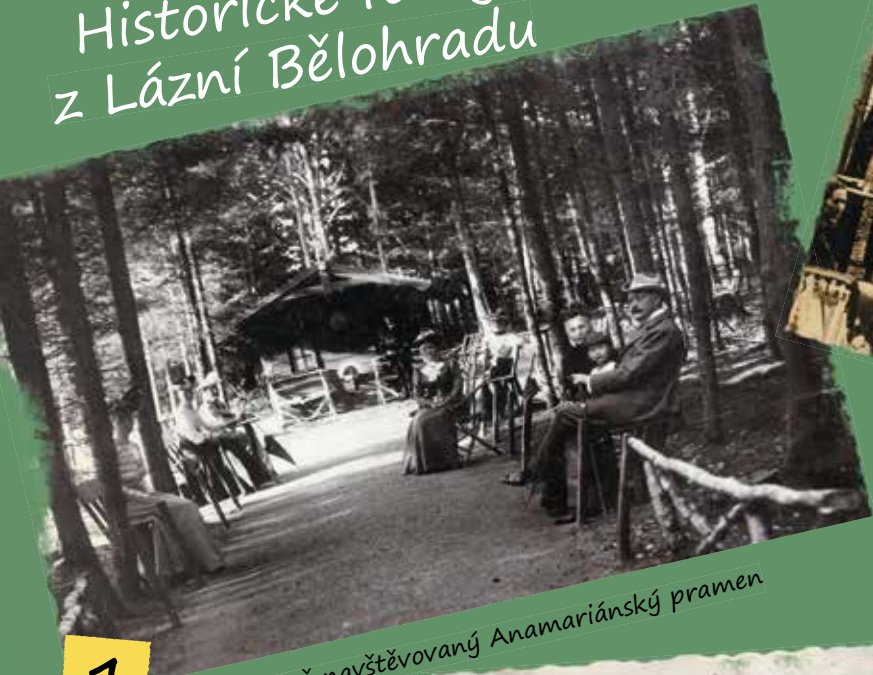
Historické fotky z Lázní Bělohradu

2

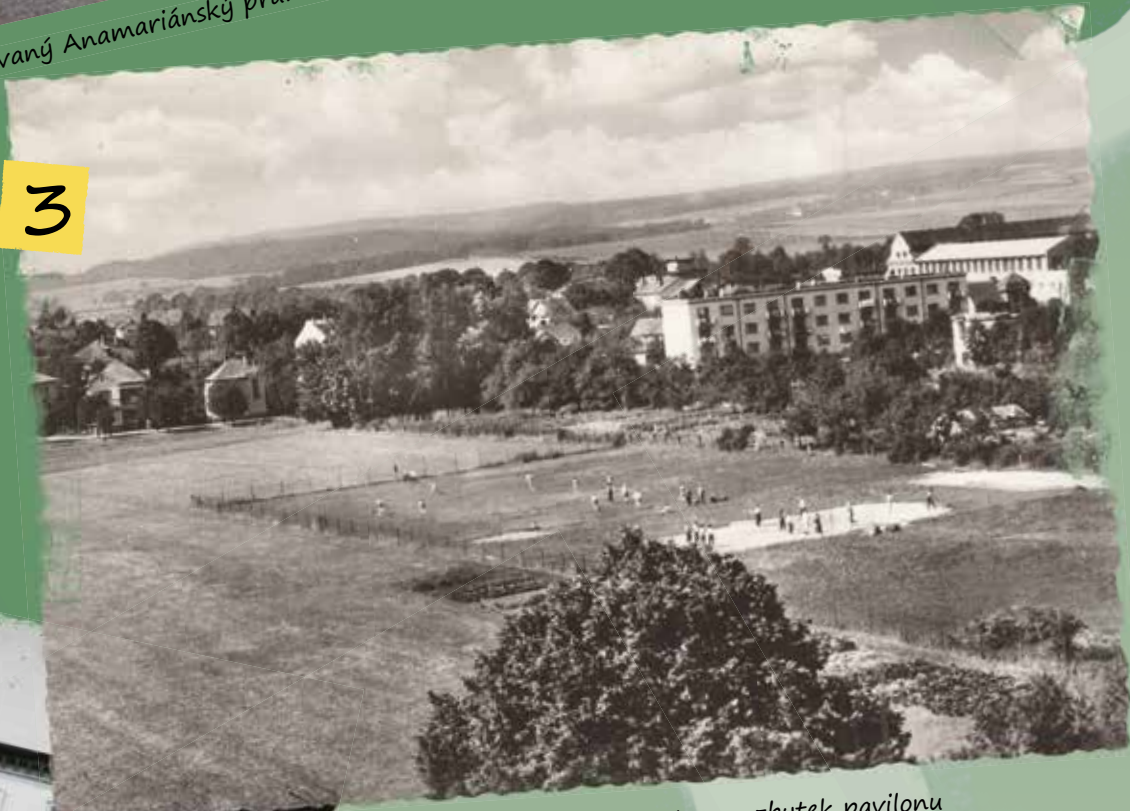
Anamariánský pramen a za ním oplocení Bažantnice

1

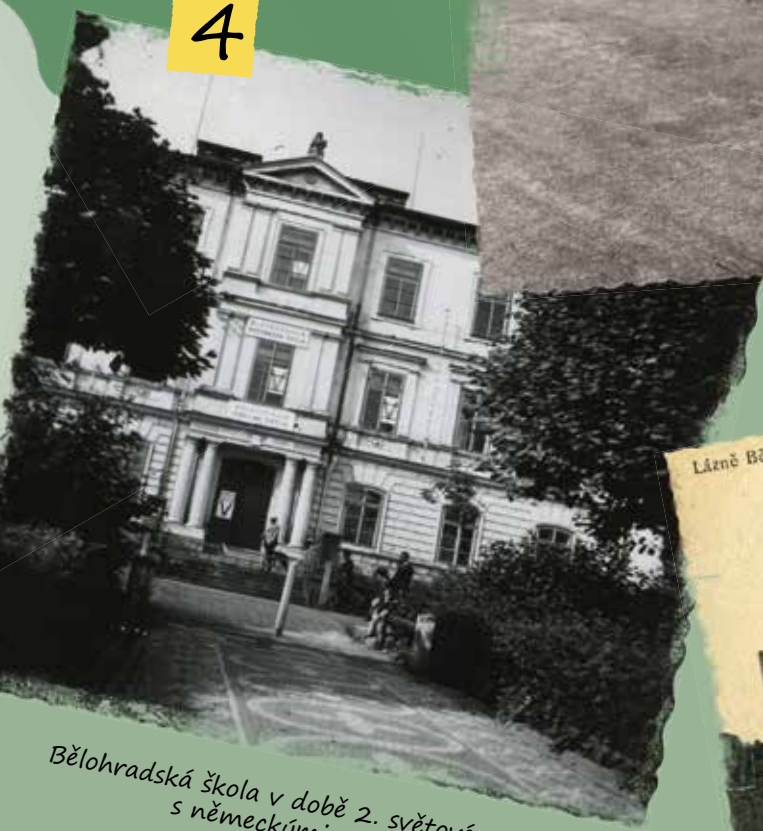
Hojně navštěvovaný Anamariánský pramen

3

Za farskou zahradou. Vpravo zbytek pavilonu v zámecké zelinářské zahradě. Rok 1965

4

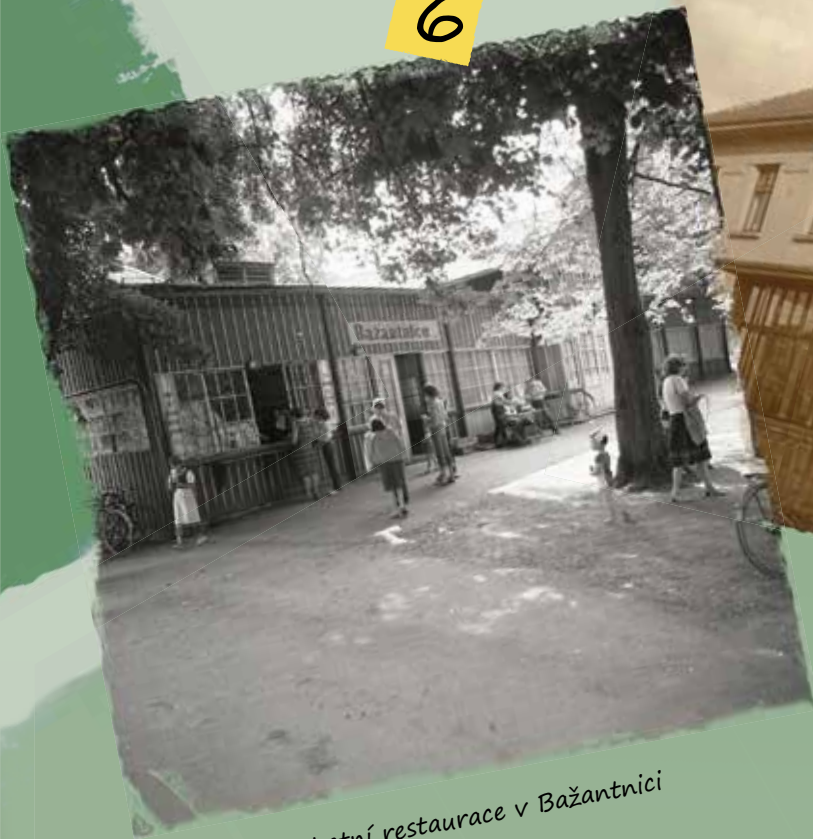
Bělohradská škola v době 2. světové války s německými nápisy

5

Lázeňská ulice byla v roce 1925 prázdná a bez domů. V pozadí lázně a v pravo hotel U lázní

6

Letní restaurace v Bažantnici

7

Lelkuv hostinec 1942 u Bílého hradu
a také u nádraží

8

Na sádkách

9

Malé náměstí mezi válkami

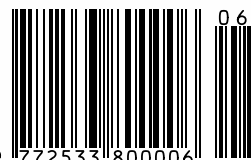
10

Nový dvůr v době plného provozu

ISSN 2533-8005

9 772533 800006